SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 120, ЧИСЛО 30, П'ЯТНИЦЯ, 26 ЛИПНЯ 2013 РОКУ 1893 Vol. 120, No. 30, FRIDAY, JULY 26, 2013 $1.00

З УКРАЇНСЬКИХ РЕФЛЕКСІЙ

„Фейлетонна доба…“

Петро Часто

(Частина перша)

Сьогодні в Україні – втім, так само, як і в решті світу, всі говорять враз, безперестанку, не закриваючи рота, але ніхто нікого не слухає, навіть так звану еліту, тому що вона саме „так звана“, тобто ніким насправді не звана, не кликана, не обрана небом. Світ, ультрацивілізований, архиосвічений, принаймні, по горло поінформований, перебуває в тому жалюгідному вариві, яке Герман Гессе назвав у своїй геніяльній „Грі в бісер“ „фейлетонною добою“:

„...Ті фейлетони, як найпопулярніший різновид публікацій, у щоденній пресі друкували мільйонами – вони були основною духовною поживою жадібної до освіти публіки й розповідали, чи, вірніше, теревенили про найрізноманітніші галузі знань...

Фахівці, а також усілякі інтелектуальні пройдисвіти пропонували в ті часи громадянам, які й далі дуже високо цінували позбавлене свого колишнього значення поняття „освіта“, крім статтей, ще й силу-силенну лекцій, не тільки у вигляді святкових промов з якоїсь особливої нагоди, а в неймовірних кількостях, запекло конкуруючи один з одним. Житель чи жителька середнього міста могли тоді раз на тиждень, а у великих містах мало не щовечора прослухати лекцію на тему – про мистецькі твори, про поетів, учених, дослідників, про мандрівки навколо світу тощо. Слухачі на тих лекціях залишалися пасивними, хоч вважалося, що вони якось причетні до змісту, якось підготовлені до теми, можуть сприйняти її; здебільшого, звичайно, цього не було.... Люди слухали лекції про поетів, творів яких вони ніколи не читали й не думали читати... Одне слово, людство перебувало тоді на порозі жахливого знецінення слова…“.

Ледве чи ще якийсь національний інформаційний простір, окрім нашого, має так багато авторів-моралістів, які пристрасно і щиро закликають своїх читачів змінюватися, тобто ставати кращими – чеснішими, добрішими, моральнішими, духовнішими людьми. Дня годі прожити, не натрапивши на такий заклик. Це вже починає мимовільно провокувати опір.

Особливо тяжко зрозуміти „духовні“ поради, покликані вберегти сучасну українську людину від гніву, від ненависти. Це дуже нагадує „нове християнство“, яким пробував вдосконалити людей Лев Толстой. Але відповідь, котру тоді почуло толстовство, актуальна і сьогодні: великим моралістам, як колись Л. Толстому, потрібен не Христос як Життя і як Свобода, а Будда. Для буддистів зла нема, є тільки незнання. Якби було так, то й справді марно будь-кого ненавидіти. Марно десятикласникові ненавидіти п'ятикласника, бо ще трохи – і він теж дійде до 10-ої кляси. Але ви, може, скажете, хто вбив Христа? Чи ви певні, що це вчинили тільки ті нещасні, за невідання котрих

(Закінчення на стор. 2)

НА ТЕМИ ДНЯ

Треба порозумітися заради европейського майбутнього

В'ячеслав Брюховецький

Входження України до европейського цивілізаційного простору сьогодні є провідною темою української політики. На тлі дикунських вчинків міліціонерів з Врадіївки, кризи бюджетних платежів, оподаткування всього, що „ворушиться“, суцільної недовіри громадян до усіх гілок влади, ритуальні розмови політиків „про безальтернативність европейського вибору“ ніби надають якоїсь змістовности та цілеспрямованости політичній діяльності.

Сьогодні існує значна загроза того, що евроінтеґраційні процеси буде просто „забалакано“. Проте замаскувати балачками відсутність справжнього поступу на шляху до Европи – не вийде. Українські громадяни та партнери нашої країни в Европейському союзі добре відрізняють імітацію від реальних кроків.

За 22 роки незалежности українські політики змарнували не один шанс вивести країну з „сірої зони“ пострадянського тоталітаризму на шлях ефективного соціяльного поступу.

Так сталося у 1991 році, коли після проголошення незалежности реальну владу в країні залишили у своїх руках колишні чиновники-комуністи та „червоні директори“. На цьому постали українські оліґархи.

У 1996 році конституційний компроміс закріпив авторитарний характер влади президента. У 2005 році суспільство було жорстоко розчароване чварами та корупцією у таборі політиків, яким вручив владу Майдан. Нині історія знову дарує нам шанс.

Підписання Угоди з ЕС про асоціяцію, заплановане на листопад, не є лише формально-ритуальним актом. Це початок складного, багаторівневого процесу адаптації України до відповідальної демократії, незвичної перш за все для політиків.

Суспільство ж не раз засвідчувало свою зрілість та здатність до розвитку саме у таких умовах. Найяскравішими прикладами громадянської солідарности є той самий Майдан, або нинішні вчинки громадян у Врадіївці.

Водночас і на верхніх щаблях влади, включно з Президентом Віктором Януковичем, який неодноразово підкреслював, що поділяє европейську систему цінностей, усвідомлюють, що Асоціяція з ЕС є поворотним, доленосним для України кроком. Однак, його здійснення не може бути довіреним лише політикам. Тому спільнота громадян, куди увійшли науковці, правники, політичні експерти, підтримуючи ініціятиву Юлії Тимошенко про скликання Національного круглого столу „Порозуміння заради европейського майбутньо-

(Закінчення на стор. 3)

Всеукраїнська проща до Зарваниці

Марта Осадца

ЗАРВАНИЦЯ, Тернопільська область. – 14 липня Архиєрейською Літургією, яку очолив Патріярх Української Греко-Католицької Церкви (УГКЦ) Святослав (Шевчук), та освяченням пам'ятника Іванові-Павлові II закінчилася Всеукраїнська та молодіжна прощі.

У Богослуженні взяли участь 10 архиєреїв і 300 священиків УГКЦ. Близько 1,500 осіб здійснили пішу прощу від Архикатедрального собору Тернополя. Найбільше часу в дорозі провели прочани з Хмельницького вікаріяту – вони йшли майже тиждень. Незважаючи на сильний дощ, усі молилися на Літургії.

Проща була присвячена 1025-річчю Хрещення України-Руси та Рокові віри, яким в УГКЦ проголосили 2013 рік. Саме ці теми висвітлив Патріярх Святослав у проповіді.

Після Літургії була відслужена Панахида за жертв українсько-польського протистояння на Волині 1943 року та було освячено пам'ятник Папі Іванові-Павлові II, споруджений поблизу купелі св. Анни.

Незважаючи на сильний дощ, усі молилися на Літургії в Зарваниці.

Патріярх Української Греко-Католицької Церкви Святослав (Шевчук). (Фото: УГКЦ)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Кораблі НАТО – в Одесі

ОДЕСА. – 23 липня військові кораблі НАТО – фреґати „Блас де Лезо“ (Еспанія) і „Саліхреїс“ (Туреччина) прибули до Одеси з дружньою візитою. Під час триденного перебування в Одесі військові моряки ознайомляться з визначними пам'ятками міста та проведуть ряд офіційних зустрічей. Зокрема представники НАТО вже відвідали Західню військово-морську базу України, де зустрілися з старшим морським начальником Одеси Євгеном Кинзерським. Еспанські моряки поклали квіти до пам'ятника своєму відомому землякові – Адміралові Хосе де Рібасу, засновникові Одеси та її першому градоначальникові. Вулиця, на якій стояв його будинок, отримала назву Дерибасівська. *(УНІАН)*

Заява „Міжнародної амнестії“

ВАШІНҐТОН. – Правозахисна організація „Міжнародна амнестія“ 20 липня відгукнулася на примусове розміщення в психіятричній лікарні 70-річної активістки з Запоріжжя Раїси Радченко. „Міжнародна амнестія“ закликала громадян та організації звертатися до Генерального прокурора та уповноваженого Верховної Ради з прав людини з проханням надати Р. Радченко можливість бути обстеженою незалежними психіятричними експертами та не піддавати її ніякому лікуванню, поки вона не вичерпає усі засоби правового захисту. До Запорізької области вирушила комісія у складі представників уповноваженого з прав людини для ознайомлення з ситуацією. У вашінґтонському бюрі „Міжнародної амнестії“ повідомили, що з України вперше надійшла скарга на примусове психіятричне лікування. *(„Голос Америки“)*

Посол України – про Ю. Тимошенко

ВІДЕНЬ. – Посол України в Австрії Андрій Березний підтвердив 22 липня, що ув'язнення Юлії Тимошенко є перепоною для підписання України угоди про асоціяцію з Европейським союзом у Вільнюсі. Щодо вивезення у серпні Ю. Тимошенко літаком до Німеччини на медичне обстеження А. Березний відповів, що „розуміння росте, і зараз вивчаються усі взаємоприйнятні можливості“. Коментуючи можливе звільнення Ю. Тимошенко, А. Березний також сказав, що, на його думку, Ю. Тимошенко „не зможе займатися політичною діяльністю через судимість за кримінальний злочин, але політика і законодавство не є закам'янілими, ще є воля з обох сторін вирішувати це питання“. *(„День“)*

Засуджено ініціятора протесту

КИЇВ. – В ніч з 18 на 19 липня міліція знесла намети протестувальників на Майдані Незалежности і затримала близько 10 учасників акції. Коли на майдан прибуло чотири автобуси з підрозділами „Беркут“, люди стали в коло, співали гимн України і кричали „Слава Україні, смерть ворогам!“. Людей били і виводили з натовпу поодинці. Постраждали троє журналістів. Віче на майдані відбулося з нагоди закінчення пішої ходи з Врадіївки. У ньому брали участь близько 300 осіб. 22 липня ініціятора Врадіївської ходи Василя Любарця засуджено до 10 днів арешту. Учасники ходи мають намір 27 липня повторно встановити намети на майдані та відновити нічні чергування. Врадіївська хода розпочалася 7 липня на знак протесту після групового зґвалтування 29-річної жінки на Миколаївщині, яка впізнала в нападниках двох місцевих міліціонерів. *(Радіо „Свобода“)*

Росіяни вбили рибалок

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ України (МЗС) повідомило, що 17 липня ввечері в Озівському морі сталося зіткнення українського рибальського баркаса і катера берегової охорони прикордонної служби Росії. Внаслідок цього четверо українських рибалок загинули. Один потерпілий перебуває у лікарні. Виконувач обов'язків міністра закордонних справ України Руслан Демченко висловив глибоке занепокоєння діями російських прикордонників та непропорційністю застосованих ними заходів, які призвели до трагічних наслідків. *(Радіо „Свобода“)*

Розгорнуто найбільший прапор України

Євген Цимбалюк

ПЛЯШЕВА, Рівненська область. – У Національному музеї-заповіднику „Поле Берестецької битви“ 7 липня члени громадських організацій розгорнули найбільший прапор України, який має 60 метрів в довжину і 40 метрів у ширину.

Утримували розгорнутий прапор під час Дня козацької слави, змінюючи один одного, тисячі людей, які таким чином проявляли свою повагу до національних святинь.

Прапор України у Національному музеї-заповіднику „Поле Берестецької битви“. (Фото: Євген Цимбалюк)

„Вуличне піяніно“ встановили у Львові

Марта Осадца

ЛЬВІВ. – 21 червня у центрі міста, біля каплиці Боїмів, встановили „вуличне піяніно“, яке подарував молодий музикант Маркіян Мацех. Відтепер усі охочі зможуть грати на інструменті просто неба.

Встановили піяніно до Всесвітнього дня музики – найбільшого міжнародного музичного фестивалю, який об'єднує виконавців усіх стилів і напрямків. Вже понад 110 держав і 450 міст стали учасниками фестивалю під девізом „Faites de la musique“ („Робіть музику“).

В Україні це свято відбулося вперше. Загалом музика лунала у 40 місцях. Роботи-музиканти виконали для перехожих „Любовну історію“ Френсіса Лея. Музика звучала з вікон будинків. Навіть з вікон музею Соломії Крушельницької звучали унікальні записи голосу геніяльної співачки та арії з опер у виконанні Ірини Маланюк і тріо сестер Байко – Даниїли, Марії і Ніни.

Біля вуличного піяніна у Львові. (Фото: Марта Осадца)

„Фейлетонна доба…...

(Закінчення зі стор. 1)

Він просив Бога пробачити їм?

Так, ненависть – поза духовністю, поза релігійністю, поза Церквою. То, по-вашому, Бог хоче, щоб зло звело зі світу Україну й українців, і щоб у той же час вони не відчували ненависти до нього? Сьогодні зовсім не ті обставини – ні в Україні, ні у світі, щоб можна було вимагати від народу добра і любови. Взагалі ніхто не має права вимагати цього від іншого, бо, по-перше, вимагати добра від іншого – не значить самому бути добрим, а по-друге, можна і треба вимагати цього від народу, але тільки назавжди вирвавши його з кола смертельних небезпек, в яких він досі перебуває.

Хто це має зробити? Найскоріша відповідь: звичайно ж, люди високої моралі і доброчесности. Якщо не вони, то хто? Залишиться надія хіба що на фантастичний розвиток інформаційних технологій, які врешті-решт зведуть нанівець всю неправедну силу держав – силу грошей, силу зброї і т. д. Але чи все досконаліша технологія колись приносила у людський світ вищу моральність? То що ж її принесе тепер, коли не діє єдина зброя моральної людини – слово і особистий приклад?

Наша національна спільнота в умовах довгого панування чужих імперій утверджувалася в недовір'ї до кожної не своєї влади, у відчужености від неї, отже, розчаровуватися могла виключно у своїх власних рятівниках. Тим більше у сьогоднішніх: вони „рятують“ лише словами, свою безпорадність маскуючи демократизмом і „загальнолюдськими цінностями“, а тим часом людству з тими його цінностями зовсім байдуже, чи виживе наша нація, чи ні. Бог у цьому випадку дивиться не на людство, а на те, що робимо ми самі.

Над Україною все нижче нависає небезпека перетворення у ще одну російськомовну державу. Це проєкт кремлівських вождів, їхньої розгалуженої аґентури в Україні, котра проникла буквально в усі органи державної влади.

Дехто з політичних експертів втішає себе тим, що олігархи, захопивши всю повноту влади, починають усвідомлювати небезпеку, до якої самі призвели. Мовляв, страх втратити багатства спонукає їх шукати способу з'єднати суспільство і посилити державу. Хтось може уявити цю вовчу зграю в Україні в ролі рятівників української нації? Їхні мільйони і мільярди – в закордонних банках, їхні діти навчаються в сорбоннах та оксфордах, а самі вони вже стільки вчинили злочинів, що їм у голову нізащо не прийде таке чуже для них завдання, як порятунок української України.

Працівники міліції з портретом В'ячеслава Безпалого. (Фото: Олександер Вівчарик)

Міліція теж протестує

Олександер Вівчарик

СМІЛА, Черкаська область. – 12 липня під час затримання підозрюваного у злочині місцевого жителя Василя Врадія загинув неозброєний працівник міліції В'ячеслав Безпалий і був поранений його колега. Убивця скоїв самогубство. Трагедія сталася того самого дня, коли під стінами районного відділу міліції відбулося віче опозиційних сил і представників Врадіївки проти беззаконня міліції. Учасники віча звинувачували також місцевих міліціонерів.

13 липня працівники міліції теж вийшли з протестом і перекрили центральну вулицю міста, опісля перейшли до приміщення місцевої влади. Прокуратура зареєструвала кримінальне провадження стосовно законності дій працівників міліції при затриманні В. Врадія, але міліціонери вважають, що це було зайвим.

Міліціонери-протестувальники розійшлися лише тоді, коли дізналися, що прокуратура області припинила кримінальне провадження у цій справі.

Парада вишиванок у Токіо

Марта Осадца

ТОКІО. – Сотні українців та японців в українських національних сорочках пройшли 1 липня центральними вулицями столиці Японії.

Дійство викликало неабияке зацікавлення мешканців країни. Японці з задоволенням приміряли українське вбрання. Подію висвітлювали місцеві телеканали.

Учасники паради вишиванок у Токіо. (Фото: podrobnosti.ua)

Треба порозумітися...

(Закінчення зі стор. 1)

го" (НКС), утворила робочу групу з метою скликання цього постійно діючого круглого столу.

Метою НКС є створення та погодження пляну дій, спрямованого на виконання чітких вимог ЕС, які необхідні для підписання Угоди про асоціяцію. Діяльність робочої групи спрямовуватиметься наглядовою радою зі знаних громадських діячів.

НКС є рівновіддаленим від влади та опозиції. Він контролюватиме виконання пляну „Україна-ЕС" та допомагатиме здійснювати його українським установам. Так само НКС співпрацюватиме зі спостерігачами з боку ЕС.

Підписанням Угоди про асоціяцію лише починається шлях України „додому – до Европи". Продуктивні верстви нашого суспільства, які найперше є зацікавленими у Евроасоціяції, повинні усвідомлювати увесь обсяг викликів, які постають перед нами.

Цей цивілізаційний вибір значно поліпшить споживчі стандарти, умови виробництва, взаємини робітника та роботодавця, критерії якости освіти, вимоги до охорони довкілля та ще безліч параметрів суспільного буття. Проте такі зміни будуть заскладними, а то й неприйнятними для тих, хто звик працювати в умовах безвідповідальности, корупції та кумівства.

До европейського цивілізаційного простору неможливо інтеґруватися частково – окремими громадами чи територіями країни, або галузями господарства. Тому цей різношвидкісний процес триватиме не один рік.

Для багатьох громадян і підприємств він вже давно почався. Найперше це стосується тих, хто працює та отримує освіту в Европі, співпрацює з европейськими партнерами, бере участь у науковому та мистецькому житті ЕС. Вони визначають систему европейських прагнень усього суспільства. Визначення та представлення цих інтересів у публічній площині також є предметом роботи НКС.

Наразі Україна не ставить питання про набуття повноцінного членства в ЕС. Наша країна занадто велика, її соціяльна й демографічна структура дуже складна аби бути цілковито адаптованою до ЕС у близькій перспективі. На момент, коли питання стане таким чином, Україна, Европа та і весь світ будуть вже інакшими.

Україні слід бути готовою до майбутнього. Його прогнозування та підготування суспільства до швидких змін також є завданням НКС.

В'ячеслав Брюховецький – голова Наглядової ради Національного круглого столу „Порозуміння заради европейського майбутнього".

Стаття написана у співавторстві з Сергієм Бондарчуком, координатором робочої групи НКС, поміщена 18 липня в „Українській правді" (www.pravda.com.ua).

Шановні дописувачі!

Порівняно невеликий обсяг тижневика і значне число пропонованих редакції матеріялів змушує звернутися до Вас з проханням надсилати до публікації тексти листів обсягом не більше, ніж 500 слів, тобто три-чотири сторінки машинопису, через два інтервали. Редакція залишає за собою право скорочувати довгі тексти і виправляти їх згідно з чинним правописом. Просимо утримуватися від відступів від обраної теми для опису сторонніх щодо неї питань.

Фотографії просимо надсилати лише в додатку до листа, даючи їм назви, які зазначені в тексті. Назва фотографії і підпис до неї – це різні речі. Не позначайте світлини загальновживаними числами чи словами, тому що комп'ютер не зможе їх відрізнити. Разом з прізвищами обов'язково подавайте повні імена осіб, про яких іде мова в тексті допису чи статті.

В електронних листах просимо вказувати поштову адресу і телефон автора.

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Полонили 19 українців

КИЇВ. – 22 липня Міністерство закордонних справ заявило про захоплення в Лівії 17 липня в порту Бенґазі судна з 19 громадянами України. Невідомі озброєні особи утримують судно „Етель", що прибуло в Лівію під прапором Сент-Кітс і Невіс. Міністерство вручило тимчасовому повіреному в справах Лівії в Україні Альхаді Асбеї ноту. Під час зустрічі спеціяльний представник України Генадій Латій висловив глибоке занепокоєння української сторони у зв'язку з самовільними діями озброєних лівійських громадян і зазначив, що цей інцидент українська сторона розглядає як недружню акцію. *(Радіо „Свобода")*

Побили посадника Львова

ЛЬВІВ. – 20 липня 32-річний львів'янин двічі напав біля ратуші на посадника міста Андрія Садового і вдарив його в обличчя, потім у спину. Під час другого нападу його затримали правоохоронці. А. Садовий не користується особистою охороною. Затриманий звинувачений за статтею Кримінального кодексу про умисне завдання побоїв службовій особі, яка виконує громадський обов'язок. *(Радіо „Свобода")*

На Молебень – за запрошеннями

КИЇВ. – Голова Синодального інформаційно-просвітницького відділу Української Православної Церкви Московського патріярхату протоєрей Георгій Коваленко 23 липня порадив віруючим не приходити без запрошення на Молебень з приводу 1025-ої річниці хрещення Київської Русі, який відбудеться 27 липня на Володимирській гірці. „Певну кількість запрошень поширює наша Церква", – пояснив він. На свято приїде в Україну Президент Росії Володимир Путін. *(„Українська правда")*

Син Януковича купив Балаклаву

СЕВАСТОПІЛЬ. – Міська рада 16 липня виділила частину набережної в Балаклаві компанії Олександра Януковича, сина Президента України. Ділянка виділена для будівництва готельно-розважального комплексу з яхт-клюбом. При цьому юридична служба не змогла зробити висновок про відповідність представленого проєкту нормам чинного законодавства. В матеріялах справи відсутня інформація про наявність зареєстрованих прав третіх осіб на земельну ділянку. У 2011 році єдиним акціонером був О. Янукович, у звіті про діяльність за 2012 рік власник закрив свої персональні дані від оприлюднення. В 2012 році О. Янукович задеклярував 579 млн. грн. доходів. За оцінками експертів, у 2013 році О. Янукович володіє активами та нерухомістю на загальну суму в 196.5 млн. дол. *(„Українська правда")*

Дізналися про суперників

НЬЙОН, Швайцарія. – 19 липня відбулося жеребкування третього кваліфікаційного кола змагань з футболу Ліґи чемпіонів та Ліґи Европи. Першим суперником харківського „Металіста" у Лізі чемпіонів став грецький ПАОК. Перше змагання відбудеться у Салоніках 30 липня. За тиждень – повторна гра у Харкові. У змаганнях Ліґи Европи донецький „Металург" гратиме з переможцем пари „Кукесі" (Албанія)-„Сараєво" (Боснія і Герцеговина). Одеська команда „Чорноморець" у разі успіху в грі з молдовською „Дачією" зустрінеться з переможцем пари „Црвена звезда" (Сербія)-„Вестманаеяр" (Ісляндія). Змагання відбудуться 1 та 8 серпня. *(Бі-Бі-Сі)*

Українець переміг на олімпіяді

КОПЕНГАҐЕН, Данія. – Учень школи з Краматорська Олексій Лубинець здобув бронзову медалю на Міжнародній учнівській олімпіяді з фізики. Учасниками олімпіяди, яка відбулася 7-15 липня, були школярі з 80 країн світу. Україну представляли п'ять юних фізиків. Міжнародні олімпіяди з предметів природничо-математичного напрямку проводяться щороку. Команди України беруть участь у таких змаганнях з 1992 року. *(Марта Осадца)*

АМЕРИКА І СВІТ

Мирні зусилля Дж. Кері

ВАШІНҐТОН. – Державний секретар Джон Кері весь минулий тиждень провів на Близькому Сході. Це шоста його поїздка в цей реґіон від початку року, тобто від моменту призначення на цей високий пост. 16 липня в Амані, столиці Йорданії, Дж. Кері обговорював складну ситуацію в Єгипті та Сирії, зокрема мав 40-хвилинну зустріч з сирійськими втікачами в Йорданії. Але цього разу керівник американської дипломатії зробив своїм пріоритетом відновлення переговорів між ізраїльтянами і палестинцями, які припинилися у 2010 році через протест палестинців проти будівництва нових ізраїльських поселень на окупованих палестинських територіях. Дж. Кері, як і Президент Барак Обама, переконаний, що створення Палестинської держави примирило б США з арабським світом. *(Радіо „Свобода")*

Банкрутує славне місто

ДІТРОЙТ. – Антикризовий менеджер міста Кевін Ор подав до суду позов з проханням визнати Дітройт банкрутом – після того, як довгі переговори з кредиторами зайшли в глухий кут. Дефіцит міського бюджету становить 380 млн. дол. Загальна сума зовнішнього боргу міста складає майже 20 млрд. дол. Занепад стався через припинення діяльности значної кількости великих підприємств. Якщо суд прийме рішення, на яке сподівається К. Ор, то це буде найбільше муніципальне банкрутство в історії США. *(„Кореспондент")*

Добродійництво приносить радість

ВАШІНҐТОН. – Минулого тижня колишній Президент Джордж Герберт Вокер Буш з дружиною Барбарою Буш відвідали Білий Дім і разом з Президентом Бараком Обамою взяли участь у церемонії нагородження лавреатів заснованого Дж. Бушем у 1989 році добродійного фонду „Промені світла". Мета фонду – якомога розширити маштаби діяльности добровольців і залучити людей до активної участи в житті суспільства. Нагороди вручені Флойдові Гамерові і Кеті Гемілтон, які координують допомогу бідним діятм у США і ще у понад 15 інших країнах. „На даний момент допомогу отримали понад 233 мільйони осіб. Ті, що займаються цією діяльністю, бачать, як діти виростають здоровими і сильними. Добровольці кажуть, що ця праця дає їм величезне задоволення. Я недавно побував у Танзанії разом з Мішел і можу потвердити, якою важливою є ця праця, як вона змінює людей", – сказав Президент Б. Обама *(„Голос Америки")*

У порівнянні з Китаєм

ВАШІНҐТОН. – 18 липня Соціологічний центр П'ю оприлюднив результати проведеного у 39 країнах опитування: населення світу все більше схиляється до думки, що врешті-решт Китай випередить США як провідну державу. Покищо 63 відс. опитаних вважають, що США мають кращу ґльобальну репутацію, ніж Китай. Репутація Китаю кепська серед його найближчих сусідів, а репутація США погана серед країн з мусульманською більшістю. Проте навіть у країнах, де населення ставиться до США з найбільшою ворожістю, 70 відс. опитаних визнають, що США шанують особисту свободу своїх громадян. *(„Голос Америки")*

Російське правосуддя – під критикою

БРЮСЕЛЬ. – Европейський союз гостро розкритикував розправу над опозиційним до Президента Володимира Путіна російським політиком 37-річним Олексієм Навальним, якого суд у місті Кірові засудив до п'яти років позбавлення волі. В Европі вважають це політичним переслідуванням. Цим несправедливим вироком стурбований і Білий Дім. 18 липня прес-секретар Джей Карні на зустрічі з журналістами сказав: „США глибоко розчаровані і стурбовані вироком російському опозиційному політикові Олексієві Навальному і Петрові Офіцерову". Західні оглядачі певні, що суд над О. Навальним – це помста Президента В. Путіна за те, що опозиційний політик хотів кандидувати на пост міського голови Москви. *(Бі-Бі-Сі)*

КОМЕНТАР

Освіта – винятково важлива галузь співробітництва України і США

Олександер Моцик

Посол України в США Олександр Моцик пропонує читачам огляд стану співпраці в галузі вищої освіти двох країн і розмірковує про шляхи її активізації.

Сполучені Штати Америки – незаперечний світовий провідник, з огляду на найбільшу економіку і передові позиції у науково-технічній, інноваційній та інших життєво важливих сферах. Величезний потенціял Сполучених Штатів дозволяє їм концентрувати відповідні ресурси з метою досягнення високих результатів практично на всіх напрямках, які входять до пріоритетів розвитку країни, зокрема у сфері вищої освіти.

Американські університети вже багато десятиліть знаходяться на перших позиціях у світових оцінюваннях. Варто згадати, що 29 з 50 найкращих університетів світу знаходяться, за оцінкою британського журналу „Times Higher Education", у США.

Також не є випадком, що з 830 індивідуальних Нобелівських нагород, понад 330 лавреатів представляли США.

Вже протягом багатьох десятиліть американські університети отримують щедре фінансування, яке надходить з різних джерел – з оплати за навчання, комерціялізації винаходів, приватних пожертв, фінансування від федерального та місцевих урядів тощо. Створена в них багатонаціональна атмосфера сприяє залученню найкращих викладачів та дослідників практично з усіх країн світу.

Безперечними є й провідні позиції США у навчанні чужоземних студентів: у 2011-2012 навчальному році вищу освіту тут отримували понад 760 тис. студентів з інших країн, що принесло американській економіці 22.7 млрд. дол. Серед них були й 1,535 студентів, які в американських університетах і коледжах представляли Україну. Для порівняння, список чужоземних студентів очолюють Китай (194,029 студентів), Індія (100,270), Південна Корея (72,295). Таких наших сусідів, як Росія, Казахстан та Польща представляють, відповідно, 4,805, 1,938 та 1,838 студентів. Протягом цього ж періоду 273 тис. американських студентів навчалися за кордоном.

З огляду на вищевикладене, пропоную читачам стислий огляд стану українсько-американського освітнього співробітництва та хочу висловити певні поради для його пожвавлення. Беручи до уваги те, що Україна вже увійшла до двадцятки світових провідників з залучення чужоземних студентів, кількість яких перевищила 60 тис., співпраця з американськими партнерами сприятиме подальшому розвиткові міжнародної освіти в Україні.

Співробітництво у сфері освіти між Україною та США базується, зокрема, на Хартії „Україна-США" про стратегічне партнерство, в якій сторони заявили про свій „намір розвивати поглиблене співробітництво у сфері вищої освіти та наукових досліджень", а також на Пріоритетах українсько-американського співробітництва (Дорожній карті), якими передбачено, що сторони „погоджуються ... продовжувати зосереджуватися на сфері культурних, освітніх та професійних програм обміну".

В той же час важливою рисою, що відрізняє українсько-американські взаємини у сфері освіти від стосунків України з такими країнами, як, скажімо, Великобританія, Польща чи Росія, є відсутність секторальних міжурядових двосторонніх угод у сфері освіти між Україною і США. Це пов'язано, передусім, зі специфікою системи американської освіти, зокрема вищої.

Хоч у країні існує міністерство освіти (United States Department of Education), його повноваження є вкрай обмеженими. Департамент освіти є найменшим серед інших американських департаментів, а свою діяльність він розпочав лише у 1980 році. На відміну від більшости країн світу, освіта у США є вкрай децентралізованою, й федеральний уряд, зокрема Департамент освіти, мало втручається у визначення освітніх стандартів чи програм. Це питання вирішується на рівні штатів і шкільних округів.

Незважаючи на те, що навчальні заклади не піддаються значному наглядові і реґулюванню з боку держави, вони повинні дістати акредитацію в одному з 52 визнаних акредитаційних органів. Ці органи є приватними неприбутковими асоціяціями, леґітимність яких визнана Департаментом освіти США або Радою акредитації вищої освіти. Різні органи акредитації можуть встановлювати різні вимоги для акредитації навчальних закладів – такі, як докази залучення нових студентів, визнання академічних кредитів, існування політики прийняття нових студентів, фінансової політики, наявність бібліотеки і певних навчальних приміщень тощо.

У разі, якщо навчальний заклад не акредитований, навчання у ньому може не визнаватися, а студенти не матимуть права на державну допомогу. Незважаючи на це, у країні існують неакредитовані навчальні заклади, але співробітництво з такими закладами можна здійснювати на власний страх і ризик, оскільки якість освіти у них може бути сумнівною. Перевірка акредитації потенційного американського партнера є однією з найважливіших передумов для встановлення контактів та співробітництва з вищим навчальним закладом України.

У якості потенційного партнера університети нашої країни часто бачать „гучні імена" всесвітньо відомих закладів – Гарвард, Єйль, Стенфорд тощо. Хоча існують позитивні приклади такого співробітництва, як от восьмирічна співпраця між Національним університетом біоресурсів і природокористування України та факультетом лісництва та екологічних досліджень Єйльського університету, для багатьох українських університетів, які не мають значного досвіду міжнародної співпраці, встановлення ефективних зв'язків може бути дещо ускладненим, оскільки згадані університети, як правило, переобтяжені контактами з багатьма університетами інших країн. Натомість значно доцільніше налагоджувати зв'язки з іншими університетами Сполучених Штатів, імена яких не отримали такого розголосу, але які є не менш ефективними та забезпечують надзвичайно високий рівень навчальної та наукової діяльности.

Здійснюючи реґулярні поїздки до університетів у різних реґіонах США, я часто бачу в них бажання і можливості для розширення географії міжнародних зв'язків. Так, у березні цього року я разом з Послом Литви у США Жигімантасом Павіліонісом здійснив робочу поїздку до штату Масачусетс. Головною метою поїздки було відвідання Бостонського університету, де відбувся спільний захід, присвячений обговоренню внутрішньої та зовнішньої політики України, Литви та Европейського союзу. Хоча Бостонський університет не такий відомий, як його сусіди Гарвард і Масачусетський технологічний інститут (які знаходяться теж у районі Бостону), але за оцінкою британського журналу „Times Higher Education", він займає 54-те місце серед університетів світу. Для 30 тис. студентів створені прекрасні умови для навчання, проживання, занять спортом.

Серед прикладів чинного партнерства українських і американських університетів – співпраця між Національним науково-технічним університетом „Київський політехнічний інститут" та Університетом штату Ореґон, Львівським національним аґрар-

(Закінчення на стор. 13)

Помер Ігор Качуровський

МЮНХЕН. – 18 липня на 95-му році життя помер український письменник, лавреат Шевченківської премії, перекладач, літературознавець, радіожурналіст Ігор Качуровський.

Він народився у Ніжині, на Чернігівщині, 1 вересня 1918 року, перші роки свого життя прожив у Крутах. 1932 року родина Качуровських, рятуючись від репресій, виїхала до Курська в Росії, де майбутній письменник вчився у педагогічному інституті. В Україну повернувся 1942 року, а за рік вирушив на Захід.

І. Качуровський – автор десятків збірок поезій, перекладів, літературознавчих розвідок, один із засновників Спілки українських науковців, літераторів і митців у Зальцбурзі (Австрія), викладав давню українську літературу у Католицькому університеті в Арґентині. З 1969 року жив у Мюнхені, де у 1970-1980 роках працював на Радіо „Свобода".

І. Качуровський був членом Об'єднання українських письменників в еміґрації „Слово", Спілки арґентинських письменників, Національної спілки письменників України (з 1992 року).

І. Качуровський заповів, щоб його поховали в Україні, у Крутах – у селі його дитинства, біля тієї хати, де минули його дитячі роки. *(Радіо „Свобода")*

Св. п. Ігор Качуровський (Фото: Радіо „Свобода")

Позицію СКУ представлено у Верховній Раді

КИЇВ. – 3 липня голова Комісії Світового Конґресу Українців (СКУ) з питань громадян України за кордоном Павло Садоха виступив у Верховній Раді України на слуханнях „Українська трудова міґрація: стан, проблеми та шляхи їх вирішення".

У своєму виступі П. Садоха подав вражаючу статистику, яка засвідчує, що українські трудові міґранти є найбільшими інвесторами в економіку України: всупереч усім труднощам, пов'язаним з буттям в чужих країнах, ці люди тільки офіційно, через банки, переказали в Україну в 2012 році 7.5 млрд. дол., 7 млрд. дол. – у 2011 році і подібні суми – в попередніх роках.

А враховуючи й інші способи передання грошей, за розрахунками експертів Національного банку України, валютні вливання в Україну від трудових міґрантів сягають від 19 до 23 млрд. дол. щорічно.

Незважаючи на такий вагомий внесок в українську економіку та безпосередньо у сферу соціяльного захисту членів своїх родин, українські трудові міґранти не мають належного правового захисту з боку уряду України.

„Користуючись цією нагодою, ми звертаємося до Верховної Ради України докорінно переосмислити феномен масової трудової міґрації і на цій основі виробити окрему державну політику та внести відповідні зміни до законодавчої бази", – заявив П. Садоха.

Докладний перелік нагальних питань, пов'язаних з українською трудовою міґрацією, та конкретні рекомендації Комісії СКУ з питань громадян України за кордоном передано Комітетові з питань прав людини, національних меншин і міжнаціональних взаємин Верховної Ради

„Ми закликаємо владні структури України розробити державну політику для ефективного вирішення економічних, соціяльних і культурно-освітніх потреб українських громадян за кордоном", – сказав, коментуючи виступ П. Садохи в українському парляменті, президент СКУ Євген Чолій.

У парляментських слуханнях також узяли участь перший заступник президента СКУ, голова Европейського Конґресу Українців Ярослава Гортяні та члени Комісії СКУ з питань громадян України за кордоном Олесь Городецький і Галина Маслюк.

Світовий Конґрес Українців

Навчання „Сі Бріз-2013" – в штатному режимі

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Міжнародні військові навчання „Сі Бріз" відбувалися 11-12 липня біля берегів Одеси. Як повідомили на урочистому відкритті навчань, яке відбулося в Одеському будинку офіцерів, командувач Військово-морських сил (ВМС) України Віце-адмірал Юрій Ільїн та Капітан першої ранґи ВМС США Джеймс Ейкен, у маневрах брали участь Україна, США, Німеччина, Канада, Туреччина, Італія, Грузія, Азербайджан і, вперше, Румунія та Болгарія.

Спостерігачами були військові Катару, Лівії, Таїланду й Об'єднаних Арабських Еміратів.

Загалом до навчань було залучено близько 1,700 військовиків, 15 кораблів і суден, 10 літальних апаратів і 35 одиниць автобронетанкової техніки. Учасники навчань відпрацьовували акції з безпеки на морі, евакуації цивільного населення, ліквідування наслідків стихійних лих і техногенних аварій.

У навчанні узяли участь від України фреґат „Гетьман Сагайдачний", великий десантний корабель „Костянтин Ольшанський", морський тральщик „Чернігів".

Учасники навчань зустрілися в Одесі як друзі. (Фото: odessa-life.od.ua)

АМЕРИКА І СВІТ

Прогноза для США – добра

ВАШІНҐТОН. – Аґентство „Moody's", яке спеціялізується на оцінюванні економік розвинутих країн, у своєму новому звіті стверджує, що в останній час США досягнули проґресу за важливими макроекономічними показниками. Зокрема дефіцит державного бюджету у 2013 році становитиме, як очікується, на 3 відс. менше, ніж минулого року. У 2014 році він впаде до 3.4 відс., у 2015-му – до 2.1 відс. Для порівняння – у 2009 році дефіцит держбюджету США становив понад 10 відс. Внутрішнього валового продукту. *(„Кореспондент")*

Щоб пам'ятати про всі трагедії

МОНТЕВІДЕО, Уруґвай. – Міністерство освіти і культури цієї південноамериканської країни повідомило, що в столиці до квітня 2015 року буде збудовано і відкрито Музей геноциду вірменів. Це перший у світі такий музей, що створюється поза межами Вірменії. Заступник міністра Оскар Ґомес підкреслив, що майбутні музейні експозиції будуть присвячені не лише геноцидові вірмен, але й іншим злочинам проти людяности, зокрема Голокостові євреїв і Голодоморові в Україні 1932-1933 років. *(ІноЗМІ)*

Російські міти ще довго житимуть

МОСКВА. – Міністерство оборони Росії повідомило про свій намір створити наукові сотні, котрі займатимуться боротьбою з фальсифікаціями російської, царської і совєтської історії. Про це заявив 10 липня Заступник міністра оборони Микола Панков. За його словами, нова формація діятме при Центральному архіві міністерства, і це „дуже важливий напрямок – соціологія, психологія, історія". Фахівці займатимуться передусім історією Другої світової війни і „тими фальсифікаціями, які набули поширення як у Росії, так і за кордоном", – сказав М. Панков. *(„Дзеркало тижня")*

Школяр, гідний бути президентом

ЛОНДОН. – Кореспондент британської газети „The Independent" Джон Волш розповів своїм читачам про 12-річного єгипетського школяра Алі Ахмеда, який напрочуд добре розуміється на складній політичній ситуації в країні. На запитання журналістів, що хлопчик робить на вуличній демонстрації, А. Ахмед відповів: „Я тут, аби Єгипет не перетворився на товар, що належить одній людині... Ми не для того позбулися військового режиму, щоб йому на зміну прийшла фашистська теократія". Услід за цим він прочитав цілу лекцію про занепад економічної політики Мухаммеда Мурсі, відсутність соціяльної справедливости і закріплену в конституції гендерну нерівність, – пише у своїй статті Дж. Волш і робить висновок, що добре було б дозволити цьому мудрому школяреві керувати Єгиптом. *(„Газета по-українськи")*

Така „краса" вже набридла

РИМ. – Італійська державна телекомпанія „RAI" повідомила, що більше не буде показувати національні конкурси краси. Речник нижньої палати італійського парляменту Лаура Бальдріні схвалила це рішення, сказавши, що в країні багато дівчат, котрі можуть потрапити на телебачення „не позначеними номерами". На рішення „RAI" вплинуло те, що проти конкурсів краси, які відбуваються в Італії від 1939 року, виник цілий рух, члени якого вважають ці конкурси застарілими і „надміру сексистськими". *(„Кореспондент")*

Нічого спільного з потеплінням

БЕРЛІН. – 8 липня німецький супутник „Terra SAR-X" зафіксував, що від шельфового льодовика „Пайн-Айленд" в Антарктиді відколовся гігантський айсберґ площею понад 720 кв. кілометрів. Вчені підкреслюють, що сповзання льодовика в океан і утворення айсберґів – це абсолютно природний процес, не пов'язаний зі змінами клімату, зокрема з ґльобальним потеплінням. *(Бі-Бі-Сі).*

Чи стане Врадіївкою вся Україна?

Врадіївка – районний центр у Миколаївській області, де в ніч з 26 на 27 червня двоє офіцерів місцевого відділку міліції зґвалтували і жорстоко побили 29-річну Ірину Крашкову, вже набула в суспільній думці, зокрема в пресі, значення новітнього українського символу. І подвійного значення, бо з одного боку він виявив гниль і злочинну аморальність усієї державної машини, а з другого – засвідчив незнищенну здатність українців громадою виступити, навіть цілком поза політикою і поза опозиційним рухом, проти чиновницького свавілля.

Особливої поваги гідне, що врадіївці, розтрощивши місцевий відділок міліції і до смерти перелякавши „охоронців порядку“, не вдовольнилися мнимою „справедливістю“ Президента Віктора Януковича, також добре переляканого, з веління якого низка осіб в Миколаєві і Врадіївці позбулася міліцейських і прокурорських чинів. Спонтанно повставши проти зла, люди усвідомили свою всеукраїнську протестну місію і 7 липня масовою пішою ходою вирушили до Києва вимагати звільнення Віталія Захарченка з посади міністра внутрішніх справ. 16 липня хода вже дійшла до Фастова й провела там масову акцію протесту, бо там так само, як у Врадіївці і десятках інших міст, виявлено страшні зловживання міліції і її крайню брутальність щодо звичайних громадян. А 18 липня рішучі врадіївці розпочали „антиміліцейський Майдан“ у Києві.

Таким чином врадіївське „повстання“, його причини та обставини закономірно опинилися в центрі суспільної уваги усієї країни. Депутат Верховної Ради Андрій Парубій, який від самого початку вибуху народного гніву істотно сприяв, щоб „адвокатам диявола“ не вдалося приховати врадіївського злочину, у своїх перших коментарях висловив передбачення, що „Врадіївкою от-от стане вся Україна“.

На це „от-от“ є безліч підстав. В цілому державна система України, замість бути надійним захистом своїх громадян, їхніх прав і свобод, стала для них ворогом. Просякнута корупцією і родинно-клановими зв’язками влада, як у часи феодалізму, безкарно знищує свій уже близький до відчаю народ. Не всі можуть і не всі хочуть залишити рідну землю, але тоді постає питання – як жити далі? Безмовним рабом, в усьому залежним від сваволі місцевого феодала-дурисвіта, чи, відкинувши усякий страх, грудьми іти на „бастилії“ зла і нестерпної несправедливости?

Отже, радикальних змін в Україні слід очікувати знизу, від народу і народного гніву. Проблема тут у тому, чи стане цей гнів продуктивним, будуючим, а по-друге – чи може він спонтанно, без єдиного координаційного центру, охопити всю країну. А не подібно, що такий центр спроможна утворити сьогоднішня парляментська опозиція, котра занадто багато сил витрачає на свої вузькі партійні інтереси.

Проте є ще одна перешкода на шляху до очищувальної революції: влада, щоб не віддавати руку, віддасть палець, тобто відведе від себе народний гнів, обмеживши його руслом протестів проти свавілля міліції. Це навіть буде добрим подарунком для Президента В. Януковича, адже можна буде на довший час відволікати увагу суспільства від економічної розрухи, спричиненої „реґіональними“ феодалами.

ІСТОРІЯ

Палаючий Малин – в людській пам’яті

Поминальний день у Малині.

Євген Цимбалюк

МАЛИН, Рівненська область. – 13 липня 1943 року під час Другої світової війни в церкві та школі села нацисти спалили живцем понад 800 мирних жителів, у тому числі 123 дитини.

Щороку в липні у Малині відбуваються Панахида віче-реквієм, на які збирається місцевий люд, жителі довколишніх сіл, і на які традиційно (уже 50 років) приїздить делеґація з Чехії, тому що Малин до трагедії був наполовину чеським поселенням.

Цього року 7 липня делеґацію очолив Заступник міністра оборони Чеської республіки Лібор Карасек, який подякував жителям Малина, котрі свято бережуть пам’ять про загиблих. Заступник голови обласної адміністрації Володимир Новак зазначив, що ця пам’ять має бути вічною, бо лихо починається тоді, коли про нього забувають.

До пам’ятника на меморіяльному комплексі лягли квіти та вінки. Побували гості також на чеському цвинтарі, де стоїть ще один монумент як символ пам’яті про Малинську трагедію.

Під час спалення Малина декілька малинців дивом не потрапили у вогняне пекло. Один з них – 90-річний Антін Чміль розповідає, що своєму порятункові він, як не дивно, завдячує саме німецькому воякові. Під час облави той побачив хлопця, що пас за селом корів, і сказав: „Скоро втікай до лісу, а ні, то буде тобі кінець“. Юнак побіг спочатку додому і встиг попередити декілька сімей, які знайшли порятунок в лісі.

Малин спалили як помсту за декількох вбитих німців. Інші вважають, що то сталося через червонних партизанів. Партизанський командир Сидір Ковпак, котрий проходив неподалік рейдом, забрав у млині 50 центнерів білого борошна, змеленого для вермахту, а на сироварні – 10 центнерів сиру. Німці шукали винуватців, але не знайшли. Тоді й вирішили покарати усе село.

На теренах Млинівського району у вогні загинули мирні жителі Головчиць, Малої та Великої Городниці, Людвиківки, Ворсина, Ялович, Ярославичів… Але найбільше горе спіткало Малин.

Свідок цієї трагедії Наталія Ващук розповідала: „Моя подруга Надя Холод вирвалася з палаючого хліва, благаючи: „За що ви нас убиваєте?“. Її знайшли у дворі мертвою, з проколотими багнетом грудьми. Посеред іншого згарища лежала жінка, а під нею – її двоє синів. Так Гелена Крамська хотіла прикрити від вогню своїх дітей“.

Зі спогадів Івана Вайнера: „Я перебував тоді в сусідньому Борбині, а в Малині облава почалася з самісінького ранку. Коли через декілька днів ми з Борбина повернулися в село, найперше побачили спалену церкву. Там лежала сила-силенна обвуглених людей. Лише з нашої родини того дня загинуло 25 осіб“.

Пам’ять загиблих малинців пошановано і в Чехії. До Малина уже не прибув жоден очевидець тих жахливих подій. Натомість приїхали їхні діти, внуки.

Серед них – Борис Гол, котрий розповів: „Коли моїй мамі виповнилося 86 років, і вона вперше за станом здоров’я не змогла приїхати в Україну, то розплакалася. Зате приїхав мій син. Приїжджатимуть і його діти. Це вже наша обітниця – ріднитися з тою землею, звідки пішло наше спадкове коріння, завжди пам’ятати про страшне лихоліття, яке з історії не викреслиш і яке має бути застереженням, наукою на майбутнє“.

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році

Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by
the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800
Fax (973) 644-9510
E-mail: svoboda@svoboda-news.com
Website: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація / Оголошення

Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3040
Fax (973) 644-9510
E-mail adukr@optonline.net

Передплата

Володимир Гончарик ☎ (973) 292-9800 x 3042
E-mail subscription@svoboda-news.com

26 вересня буде „Вечір української спадщини“

НЮ-ЙОРК. – У зв’язку з величезним успіхом минулорічного першого „Вечора української спадщини“ у Метс-Сітіфілді, коли в центрі стадіону виступив український танцювальний ансамбль з Йонкерсу „Трембіта“, відділи Українського Конґресового Комітету Америки в Йонкерсі та Ню-Йорку знову організовують цю захоплюючу подію для української громади метрополії Ню-Йорку.

Цього року „Вечір української спадщини“ відбудеться 26 вересня, під час гри між „Ню-Йорк Метс“ і „Мілвокі Бруверс“. Глядачі зможуть насолодитися вступною програмою, яка розпочнеться о 6:30 год. вечора з „Української секції“ на „Pepsi Porch“. З огляду на успіх цієї імпрези минулого року, УККА зарезервував велику кількість квитків.

За додатковими інформаціями просимо звертатися до Канцелярії УККА на тел.: (212) 228-6840. Щоб замовити квитки (ціна 25 дол. кожен), просимо прислати чек або грошовий переказ (разом з заадресованою зворотньою конвертою і з маркою) до Крайової канцелярії УККА: UCCA, 203 Second Ave., New York, NY, 10003.

УККА

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Як запобігти розпачеві?

Прочитав в „Українській правді" (з 6 липня) статтю Марії Кривенко „Такою країною потрібно перестати дорожити...". Авторка змальовує гнітючу сьогоднішню ситуацію в Україні, де у школах не вчать рідної мови, власної історії, де влада обкрадає людей, а судді засуджують невинних...

Розчарування в українській дійсності охопило більшість мислячого населення України та української діяспори.

В Єгипті вийшло на вулиці майже 20 млн. людей, щоб висловити своє незадоволення з політики президента, який порушив передвиборну обіцянку щодо економічних і соціяльних реформ, а замість того спрямував зусилля на зміцнення своєї влади та своєї партії.

В Україні ж на страшний злочин міліціонерів, які зґвалтували і жорстоко побили дівчину, відгукнулось лише кілька сот обурених мешканців малого містечка Врадіївка. А причин до масового протесту в Україні є більше, ніж у Єгипті.

Розпач охоплює людину, коли навіть опозиція мовчить – у той час, як вороги країни готові її роздерти на шматки. Та й діяспорні політики не повелись краще від опозиції, вони також не реаґують негайно і відповідно на ганебні події в Україні.

Приклад жителів Врадіївки вказує на те, що розпач не матиме місця, коли взяти у свої руки ініціятиву боротьби за країну, яка є перлиною Европи і на яку гострять свої зуби близькі сусіди і так звані брати! Якій заздрять її політичному й географічному положенню, її чудовій і багатющій мові. Питання сьогодні повинно стояти – не що мені дає країна, але що я даю своїй країні.

Христос закликав своїх прихильників роздати майно бідним і йти за ним, і його Церква стала наймогутнішою і найбагатшою на плянеті. В Україні ж діють цілковито протилежні тенденції – вступай до владної партії і будеш багатим.

Багатство не є запорукою мудрости чи здоров'я, але його можна використати, щоб поширювати добро. Американські ковбої та багатії XVIII–XIX ст. які не дуже чесним способом збагатіли, мали стільки сумління, щоб будувати університети, лікарні, церкви та інші заклади для суспільного добра. Недарма ж і Католицька Церква у минулому давала нагоду відкупити гріхи. В Україні ж неправедно добуті багатства належать владній верхівці, а в той же час держава тоне у страшних боргах.

Розпач М. Кривенко зрозуміла, бо вона не бачить виходу – хіба еміґрувати, щоб себе врятувати. Але це лише ілюзія порятунку. Наш Великий Кобзар нагадував, що йдеться не про одну людську долю, а про країну:

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні,
...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люди
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...
Ох, не однаково мені!

Отже, коли число тих, кому не „однаково", що діється в Україні, зросте хоча б у сто разів, то й на розпач не буде часу. Тоді почне перемагати майбутнє, мрія про оспівану країну, якою ми її хочемо бачити серед цивілізованих країн.

Йосиф Сірка,
Торонто

До милої зустрічі на Союзівці!

Колишні гімназисти, професори і таборовики Байройту, Берхтесґадену, Карльсфельду, Ляндсгуту та Реґенсбурґу плянують знову зустрітись 9-11 вересня на Союзівці. Наближається 70-ліття з того часу, як закінчилась Друга світова війна і українські скитальці опинились у таборах переміщених осіб у Німеччині й Австрії.

Життя в таборах було нелегке, але люди влаштувались, як могли. В таборах повівав український прапор і вирувало українське життя. Утворились таборові управи, поліція, українські греко-католицькі і православні громади, чоловічі та жіночі організації, садочки, початкові школи, гімназії, всілякі курси, хори, музичні ансамблі, драматичні гуртки, політичні угрупування. Молодь увійшла до Пласту, Спілки Української Молоді, Організації Демократичної Української Молоді, спортових клюбів. В Байройті виходили таборові та пластові поштові марки, діяла таборова пошта, а в найбільшому українському таборі в Реґенсбурзі існувала пошта з печаткою.

Організаційний комітет вересневої зустрічі доклав багато праці, щоб зібрати світлини з таборового життя. На зустрічі буде п'ять панелів з п'яти таборів, а також компакт-диск з таборового життя, який озвучила Слава Іваxів-Білас.

Приїздіть, дорогі друзі та подруги, щоб пригадати юні дні з таборового життя – українські співи з ґітарою чи бандурою, гімназійні іспити, матури, курси танців, прогулянки, хори, концерти, драматичні вистави, перші кохання, „Свято весни" в Мітенвальді, студентську зустріч у Берхтесґадені, подорож в Альпи, спортові змагання, Український спортовий клюб в Ляндсгуті, Раду фізичної культури у Карльсфельді, спортову олімпіяду переміщених осіб.

Щоб доповнити панелі, принесіть з собою світлини з таборового життя, релігійних чи національних свят, мандрів, а також спогади, таборові вірші та жарти, видання, щоб ще раз поринути в таборове минуле і пригадати нелегке життя юних днів, хвилювання, філософічні роздумування, недокінчені дискусії.

По дальші інформації звертайтесь до голови зустрічі Ігоря Сохана та до членів організаційного комітету, який очолили: щодо Байройту – Богдан Ґоль і Слава Білас; Берхтесґадену – Ярко Салдан і Оля Савчук; Карльсфельду – Петро Круль; Ляндсгуту - Алько Слоневський і Ніна Шуст; Реґенсбурґу – Ліля Сохан.

До милої зустрічі на Союзівці!

Ярослав Ликтей,
Вайтсборо, Ню-Йорк

Учасники прогулянки з Байройту до зоологічного саду в Мюнхені.

Я зустрічався з дочкою Б. Крюкова

7 червня я прочитав у „Свободі" статтю Левка Хмельковського „Борис Крюков намалював казку" про художника Б. Крюкова і надсилаю докладнішу інформацію про нього і його дружину Ольгу Гурську. Я відвідував влітку 2010 року у Мюнхені дочку Б. Крюкова Лідію Крюкову де Качуровську і в розмові з нею записав життєписи її батьків.

Ольга Гурська. „Автопортрет". 1963 рік.

До вже написаного варто додати, що О. Гурська народилась в Києві 1902 року. Вона походила з старої чернігівської шляхти. Закінчила Київський художній інститут в 1929 році. Потрапивши до Австрії 1944 року, мала великі успіхи з нагоди виставок у Ґмундені, Лінці та Зальцбурзі. Еміґрувала до Арґентини в 1948 році, де мала майже щороку індивідуальні виставки в найкращих ґалеріях Буенос-Айресу та в Мар-дель-Пляті. Малювала натюрморти, краєвиди, а переважно – портрети. О. Гурська померла в Буенос-Айресі в 1975 році.

У Відні з ініціятиви арґентинця Геймо Фейстніцера 2012 року відбулась виставка творів Б. Крюкова в Латиноамериканському інституті.

Олесь Демко,
Байон, Ню-Джерзі

Вулиці ката не повинно бути в нашому місті

Націоналісти Житомира звернулися до міського голови з вимогою перейменувати вулицю Станіслава Косіора і надати їй ім'я генерала-хорунжого Тараса Боровця. Своє звернення націоналісти мотивують трьома указами Президента України, в яких йдеться про необхідність перейменування вулиць, майданів, провулків, що названі на честь винуватців Голодомору-геноциду 1932-1933 років в Україні.

С. Косіора, який в роки Голодомору та репресій очолював Комуністичну партію Української РСР, визнано винним у вчиненні геноциду українців відповідно до постанови Апеляційного суду Києва від 13 січня 2010 року. Але, незважаючи на численні звернення від різних організацій, його ім'я і досі увічнене в топоніміці Житомира.

Олександер Прищепа,
обласний провідник ОУН,
Житомир

Шановні дописувачі!

Щоб прискорити опублікування в газеті Ваших статтей, листів та інших кореспонденцій, просимо надсилати їх до редакції електронною поштою на адресу **svoboda@svoboda-news.com** у форматі DOC.

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Річна конференція ЦУКА відбулася у Рочестері

Учасники конференції Централі Українських Кооператив Америки в Рочестері 6-8 червня.

Орися Бурдяк

РОЧЕСТЕР, Ню-Йорк. – 32-га річна весняна конференція та звітно-виборчі загальні збори Централі Українських Кооператив Америки (ЦУКА) відбулися 6-8 червня. На конференції були присутні 30 представників з 13 українських американських кредитівок з осідками у штатах Ню-Йорк, Ню-Джерзі, Пенсильванія, Ілиной, Мишиґен, Огайо, Конектикат і Мериленд.

Вони прослухали звіти та виклади на теми, що цікавлять провідників кредитівок, і вибрали нову управу на чергову каденцію. Господарем конференції була Українська Федеральна Кредитна Спілка (УФКС) у Рочестері, яка святкує 60-ліття своєї праці.

Голова управи ЦУКА Богдан Курчак відкрив конференцію. Присутніх привітали президент УФКС Василь Корнило та президент Ради Українських Кредитових Спілок Канади Оля Шевелій.

З доповідями виступили районний директор фірми „John M. Floyd & Associates“ Кен Кузьма, адвокат Патрик Кусато – партнер у фірмі „Underberg & Kessler LLP“, Джефрі Пейл – партнер у фірмі „Bonadio Group“.

Відбувся круглий стіл, яким керувала Тамара Денисенко, член Ради директорів УФКС. Обговорено теми створення фундацій кредитних спілок, культури обслуговування у кредитівках та інші.

Учасники конференції оглянули УФКС, Українську католицьку церкву св. Йосафата, пам’ятник 100-літтю українського поселення в Рочестері та „Високі водоспади“ на ріці Дженесі.

Б. Курчак та Орися Бурдяк, президент ЦУКА, вручили президентові УФКС В. Корнилові нагороду на відзначення праці на користь громади.

Звітно-виборчі загальні збори ЦУКА відбулися 8 червня. Голова управи ЦУКА Б. Курчак повідомив, що з кінцем 2012 року активи 15 кредитівок – членів ЦУКА перевищували 2.6 млрд. дол. з резервами і нерозділеними прибутками на суму понад 400 млн. дол. Внески членів нараховували 2.2 млрд. дол., а позики – 1.5 млрд. дол. З кінцем 2012 року в українських американських кредитівках США було 101,895 членів. Кредитові спілки у 2012 році подарували близько 5 млн. дол. громадським організаціям на розвиток українського суспільства.

Календар ЦУКА у 2013 році був присвячений Голодоморові-геноцидові 1932-1933 років в Україні. О. Бурдяк повідомила, що було видруковано понад 29 тис. календарів і поширено серед членів кредитівок.

До управи ЦУКА увійшли: Екзекутивний комітет – голова Б. Курчак (Ню-Йорк), заступники Степан Керда (Балтимор), Микола Григорчук (Мишиґен), секретар Юрій Стахів (Ню-Інґланд), члени Маруся Колодій (Філядельфія), Володимир Козицький (Йонкерс), Богдан Ватраль (Чикаґо). Члени Ради директорів – Богдан Чепак (Клівленд), Ярослав Федун (Ню-Джерзі), Роман Якубович (Парма), Віра Куций (Мишиген), В. Корнило (Рочестер), Стефан Качурак (Ню-Йорк), Роман Кишакевич (Пітсбурґ). Ревізійна комісія: Андрій Якимович (Мишиґен), Богдан Лісовський (Мишиґен) і Богдан Вруський (Чикаґо). Виборча комісія: Ярослав Федун (Ню-Джерзі), Орест Ліщинецький (Клівленд), Ю. Стахів (Ню-Інґланд) і Катерина Попович (Ню-Йорк). Статутова комісія: Маруся Колодій (Філядельфія), О. Ліщинецький (Клівленд), Любомир Липецький (Мишиґен).

(Закінчення на стор. 15)

На Союзівці відбувся Фестиваль української культури

Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга (в центрі) вручає вітальні грамоти Стефанові Качараєві (праворуч) і Несторові Паслявському.

Левко Хмельковський

КЕРГОНКСОН, Ню-Йорк. – На Союзівці, оселі Українського Народного Союзу, 12-14 липня відбувся сьомий Фестиваль української культури, сповнений пісень, танців, розваг. Фестиваль заслужено посів місце найпопулярнішого в Америці. У ньому взяли участь численні гості з багатьох штатів США, з Канади і України.

Фестиваль під патронатом Посольства України в США організувала Українська Народна Фундація. Головні спонзори свята – Український Народний Союз, Українська Федеральна Кредитова Кооператива в Ню-Йорку, Українська Народна Фундація.

Спілкування гостей почалося 12 липня на ярмарку, в шатрі української їдальні, а також під час концертів, у яких брали участь виконавці усіх мистецьких програм.

Опівдні 13 липня в залі „Веселка“ виступив з концертом чоловічий хор „Дзвін“ з Філядельфії (керівник Нестор Кизимишин, музичний супровід на фортепіяні – Христина Туркіт-Юрчакевич), який вже вдруге побував на Фестивалі української культури в Центрі української спадщини на Союзівці. Хор представила скарбник Українського Народного Союзу Рома Лісович.

Прозвучали пісні Платона Майбороди, Анатолія Пашкевича, Євгена Козака, Романа Севяка та інших композиторів, а також ряд народних пісень в музичній обробці самого Н. Кизимишина. З хором співали солісти Юрій Бейзик, Микола Герасимчук, о. Тарас Науменко. Н. Кизимишин свого часу закінчив у Львові музичну академію ім. Миколи Лисенка, був керівником у хорах „Сурма“ та „Гомін“.

При вході на оселю Другий віце-президент УНСоюзу Евген Осціславський і його дружина Марія вручають гостям видання про УНСоюз.

Х. Туркіт-Юрчакевич виконала кілька музичних композицій.

У „Веселці“ була організована документальна виставка з історії Українського Народного Союзу і його видань, яка чекає на доповнення подіями останнього 20-річчя. Продюсер Алекс Гутмахер показав у „Веселці“ свій фільм „Неповторний голос – Квітка Цісик“, присвячений відомій співачці.

Відразу після виступу хору „Дзвін“, на головній сцені Союзівки розпочалася церемонія офіційного відкриття фестивалю. Ветерани організації „Українські Американські ветерани“ (УАВ) внесли прапори США, Канади та України та УАВ. Ведучі програми Аня Томко, Олександра Завадівська та Ярко Добрянський оголосили хвилину тиші в пам’ять жертв терористичного акту в Бостоні. Солістка хору „Думка“ Святослава Качарай при музичному супроводі Олеся Кузишина виконала гимни США, Канади і України. Школа танців ім. Роми Прийми-Богачевської розпочала концерт танцем „Привіт“.

Виступ Школи танцю ім. Р. Прийми-Богачевської за традицією став завершенням літньої програми навчання, за якою вже танцюристи збираються на Союзівці. Відома артистка, майстриня балету і народного танцю заснувала цю школу у 1976 році і провадила до свого відходу з життя у 2004 році. Але школа не занепала, її очолила дочка хореографа Аня Богачевська-Лонкевич і зберегла за школою місце найпопулярнішої школи танцю серед української молоді США. Художні керівники школи – Орляндо і Лариса Паґани.

На сцену був запрошений Президент Українського Народного Союзу Стефан Качарай, який розповів про фестивальні традиції Української Народної Фундації і подякував усім, хто готував це яскраве свято. Були названі гості – представники української державни, Генеральний консул України в Ню-Йорку Ігор Сибіга, консули Ольга Іванченко та Костянтин Ворона, члени Головного уряду УНСоюзу і управитель Союзівки Нестор Паславський, як також організатори цьогорічного фестивалю Р. Лісович, Н. Паславський і Оксана Тритяк.

Танцювальний ансамбль „Дунай“ з Едмонтону, Альберта, привіз на

(Закінчення на стор. 15)

Біля інформаційного бюра УНСоюзу (зліва): Ганя і Орест Грицики розмовляють з Ніною Більчук (з Головної канцелярії УНСоюзу).

Нове видання про УНСоюз

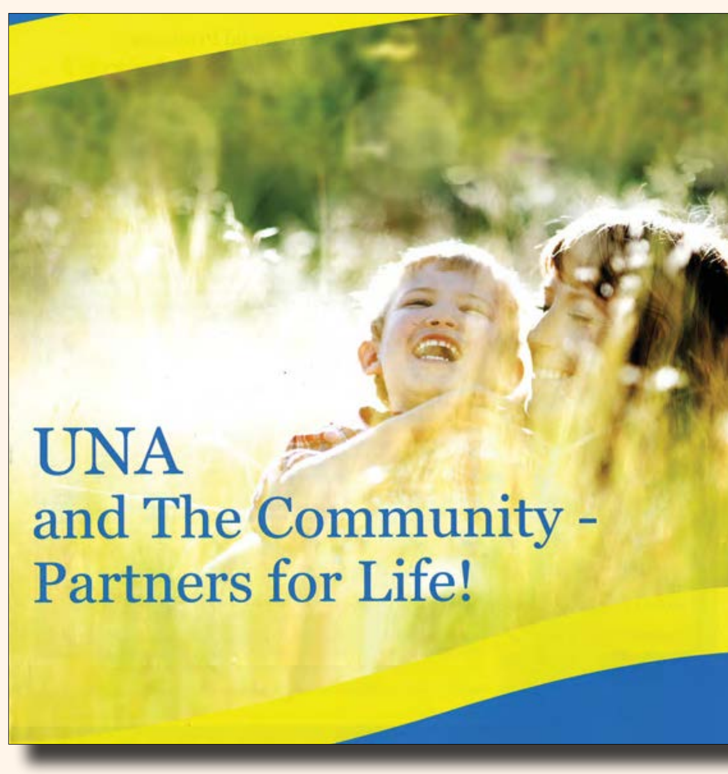
В Українському Народному Союзі з нагоди Фестивалю української культури на Союзівці з ініціятиви Головного секретаря Христини Козак вперше видано кольоровий журнал англійською мовою „УНС і громада – друзі на все життя“.

На її 32 сторінках вміщено ілюстровані розповіді про покликання і діяльність УНСоюзу, його історію, головні послуги забезпечення і пільги для членства, нотатки Головного секретаря Христини Е. Козак, Президента УНСоюзу Стефана Качарая, Скарбника Роми Лісович, та інтерв’ю з спеціялістами з продажу забезпечень Евгена Осціславського, Юрія Симчика, Оксани Станько, Ніни Більчук.

На двох сторінках є розповідь про газети УНСоюзу „Свобода“ та „The Ukrainian Weekly“. Також в журналі є ілюстрована розповідь про Союзівку.

Редактор журналу – Ірена Яросевич, художнє оформлenння – Степан Слуцький. Журнал був поширений на Фестивалі української культури і буде розповсюджуватися на інших українських фестивалях.

Щоб дістати це видання, можна звернутися до Головної канцелярії УНСоюзу на телефон: (973) 292-9800.

Сьомий Фестиваль української культури на Союзівці

Школа танців ім. Роми Прийми-Богачевської виконує танець „Привіт“.

Ветерани винесли прапори, праворуч – ведучі Аня Томко, Ярко Добрянський та Олександра Завадівська.

Святослава Качарай співає державні гимни.

Співає тріо „Небозір“.

У конкурсі на споживання вареників.

На сцені хор „Думка“. (Фото: Левко Хмельковський)

Скрипаль-віртуоз Василь Попадюк.

Танцювальний ансамбль „Дунай" з Едмонтону, Альберта.

Гостя з Києва – співачка Віка Василевич.

Хор „Дзвін" з Філядельфії під час концерту у „Веселці".

Співає Ксеня Качурак.

Грає і співає Юліян Китастий.

Дует „Лісова пісня": Алла Куцевич і Людмила Грабовська.

Співає Ерко (Палидович).

У залі просто неба під час концерту.

Дорогі читачі!

„Свобода" приймає привітання

з нагоди

22-ої Річниці Незалежности України

Запрошуємо всіх зацікавлених, громадські організації
і підприємства надсилати свої привітання

до 10 серпня 2013 року

Спеціяльні ціни на привітання:

1/8 сторінки – 50 дол. ***1/2 сторінки – 200 дол.***
1/4 сторінки – 100 дол. ***1 сторінка – 400 дол.***

У привітаннях можна висловити подяку і пошану до тих рідних, близьких і знайомих, котрі прислужилися до досягнення незалежности; включити уривки з Ваших найбільш улюблених віршів; висловити побажання щодо дальшого шляху України.

Просимо надсилати привітання на адресу:

„Svoboda"
22 Anniversary Greetings
2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054
Tel.: (973) 292-9800 ext. 3040 • Fax: (973) 644- 9510
e-mail: adukr@optonline.net

Просимо подати вашу адресу і число телефону.

ПОСТАТІ

Письменник повернувся на батьківщину

(До 100-річчя від народження Івана Керницького)

Марта Тарнавська

Здається, ще зовсім недавно Іван Керницький (Ікер – його літературне псевдо) був найпопулярнішим, найбільш любленим письменником української діяспори. Лагідний гумор і теплий сентимент його оповідань промовляли до серця численної авдиторії, його комедії, ставлені українськими театрами, розважали багатолюдні залі глядачів, він їздив з виступами по всіх більших українських осередках США і Канади, його фейлетони, друковані кожного тижня у „Свободі", викликали сотні листів від читачів... (Ці листи, до речі, автор зберігав з більшою увагою, ніж власні твори, і вони сьогодні доступні дослідникам в архіві І. Керницького в НТШ-А в Ню Йорку).

В лютому 1984 року, одначе, І. Керницький помер – на 71-му році життя, і в діяспорі слава його почала меркнути. Вийшов, правда, у видавництві „Мости" 1999 року англомовний переклад Максима Тарнавського книжки І. Керницького „Будні і неділя", появлялися в пресі де-не-де згадки про письменика і передруки його творів.

На щастя, в Україні відомість І. Керницького росте і здобуває йому належне місце в історії української літератури. В селі Водники на Львівщині, що про нього Ікер часто згадував у своїх фейлетонах і котре тепер називається Відники, є в місцевій школі музей І. Керницького, де з любов'ю плекають пам'ять про цього земляка-письменника, що його за радянської влади вважали забороненим „буржуазним націоналістом".

Важливішими від музею, одначе, є передруки творів І. Керницького, що здобувають йому щораз нових читачів. Таких передруків було вже чимало, але ось зовсім недавно – 2012 року – появилися рівночасно два великі томи – „Король стрільців" – за однойменною назвою п'єси І. Керницького про футбол – книжка на 632 сторінки, що вийшла у львівському видавництві „Апріорі", її підготував і упорядкував Роман Горак, і цього ж року, также у Львові, у видавництві „Каменяр" – збірник „Твори: мала проза" (508 сторінок), що її упорядником є Тарас Шах.

„Твори" включають передрук давніх збірок І. Керницького : „Святоіванські вогні" (1934), „Мій світ" (1938), „Село говорить" (1940) і „Циганськими дорогами" (1947). Що більше: ця книжка реклямує себе як початок „систематизованого видання творів" І. Керницького, отже, це, мабуть, подумане як перший том більшого видання.

Для діяспорного читача, одначе, зокрема для тих, хто ще пам'ятає І. Керницького, найцікавішою з нових видань є книжка „Іван Керницький: поет з Божої ласки" (Львів, „Апріорі", 2013, 513 стор.) Це біографія письменника, видана до 100-річчя від його народження. Її автор – Р. Горак, знаний в Україні і за її межами письменник, автор надзвичайно читабельних і опертих на документальних даних біографій Івана Франка, Маркіяна Шашкевича, Ірини Вільде, Леся Мартовича...

На основі творів І. Керницького, рецепції ранніх його творів критикою, особистих листів письменника до друзів і від друзів, недрукованих рукописів, що зберігаються в архіві Львівського меморіяльного музею І. Франка, як також на основі спогадів сучасників І. Керницького і навіть його фейлетонів, друкованих у „Свободі", авторові вдалося змалювати цікавий повнокровний портрет І. Керницького – письменника, що святкував свої уродини 12 вересня, але насправді, згідно з недавнознайденими документами, за твердженням Р. Горака, народився 12 серпня 1913 року...

Іван Керницький

І. Керницький заслуговує на вдячну згадку української діяспори – і не тільки в час свого столітнього ювілею...

Філядельфія

Щирий українець з англійського Болтону

Олександер Панченко

3 квітня українському патріотові з англійського Болтону Василеві Томкову виповнилося 90 літ життя. Я добре знайомий з цим громадським діячем, журналістом і публіцистом, оскільки впорядкував та видав дві збірки його праць з доволі вимовними назвами – „...Та найбільше любив Україну..." (2004) і „Важко забути" (Фраґменти з пережитого) (2007), які побачили світ в полтавському видавництві „Гадяч".

Народився він у селі Коцюбинчики (тепер – Чортківського району Тернопільської области). 18-річний юнаком В. Томків став членом ОУН, у 1943 році добровільно вступив до Української Дивізії „Галичина". Після закінчення навчального вишколу брав участь в боях під Фельдбахом як старший десятник і заступник командира чоти ґранатометів 4-ої сотні 30-го полку.

По закінченні Другої світової війни у таборі полонених у Белярії, куди потрапила значна кількість українських дивізійників, В. Томків редаґував одне з перших таборових видань „Наша мета". З переміщенням дивізійників до другого табору в Ріміні виконував обов'язки друкаря, працюючи в централі „Просвіти", а також був редактором „Бюлетеня Об'єднання таборових товариств „Просвіти" (ОТТП) та кількох чисел журналу „Світло" – обоє з видань ОТТП, а крім цього він виявив себе, як добрий організатор і вчитель курсів англійської мови в таборах Белярії та Ріміні.

З переїздом до Англії В. Томків одружився з Марією Ковальчук і поселився з дружиною в Болтоні, де відразу проявив себе в Об'єднанні колишніх вояків-українців (ОБВУ), ставши головою Відділу, а згодом – членом Головної Управи, в якій займав функцію керівника вишкільної і пресової референтури, писав військовознавчі реферати, а також доповіді до національних свят і ювілеїв.

Зі створенням Організації Українських Націоналістів за кордоном (ОУНз) на початку 1950-их років В. Томків став членом Крайової Політичної Ради ОУНз у Великій Британії, редаґував й розповсюджував „Бюлетень Політради ОУНз".

В. Томків є автором багатьох статтей, що друкувалися у „Вістях комбатанта", „Нашому голосі", „Новому шляху", „Сучасній Україні", „Українській думці", „Українському самостійникові", „Християнському голосі", а після здобуття незалежности Україною у 1991 році став постійним дописувачем до багатьох всеукраїнських та реґіональних видань, зокрема у Києві, Львові, Івано-Франківську, Тернополі та інших містах.

Майже пів століття не був В. Томків у рідних Коцюбинчиках. Осінньої пори 1992 року він вперше, після довгої розлуки, зустрівся в рідному селі з братом Петром. Ця зустріч вилилася у задушевну імпрезу в сільському народному домі.

Я знаю Василя Юрійовича тільки 10 років, а видається мені, що ми приятелюємо все життя. Він справжній українець – сердечний і співчутливий, щирий і освічений, від природи інтеліґентний, однак, принциповий і непоступливий. Щодня й щохвилини живе Україною, її здобутками і негараздами, разом з нами радіє й сумує, сміється й дискутує. Скажу чесно, я в своєму житті ще не зустрічав такої людини, аби так непохитно вірила в щасливу долю українського народу.

З роси й води Вам, дорогий ювіляре!

Лохвиця,
Полтавська область

Освіта – винятково...

(Закінчення зі стор. 4)

ним університетом та Університетом штату Айова. Втім, необхідно відзначити, що в силу географічних та історичних причин наші університети набагато активніше співпрацюють з партнерами з країн Европейського союзу та Співдружности незалежних держав, ніж з вищими навчальними закладами Нового світу.

Новим позитивним прикладом співробітництва між реґіональними університетами України і США стало укладення Меморандумів про наміри, підписаних у травні цього року між Національним університетом водного господарства та природокористування (Рівне) й Університетом економіки і управління (Симферопіль) та американським партнером – Університетом Форт-Гейз. Такого роду угоди відкривають можливості для отримання подвійних дипломів, обміну студентами та викладачами, інших видів співробітництва.

Влітку 2012 року у Вашінґтоні за підтримки Державного департаменту США працював третій щорічний Форум „Освіта США". В рамках Форуму відбулася „Ґльобальна презентація міжнародної освіти", під час якої співробітники акредитованих у Вашінґтоні посольств змогли ознайомити представників американських університетів і коледжів з освітніми системами, можливостями для навчання, програмами міжнародного студентського обміну, стипендій та ґрантів своїх країн.

В рамках того заходу Посольство України у Вашінґтоні представило англомовні презентаційні матеріяли Міністерства освіти і науки, молоді та спорту України про вищу освіту в нашій країні. Метою презентації було заохочення американських студентів до навчання в Україні; а також встановлення і розвиток партнерських стосунків між провідними українськими та американськими вищими навчальними закладами.

Такі заходи відбуваються у Вашінґтоні на реґулярній основі, і Посольство України завжди з задоволенням розповсюджує серед потенційних американських партнерів англомовну презентаційну продукцію, яка надсилається українськими університетами.

Розширення співпраці наших освітян з американськими колеґами залежить від нашої активности, адже не можна забувати, що для американців Україна – це одна з багатьох країн світу, які бажають встановити зв'язки з американськими партнерами. Успіху на цьому шляху можна досягнути лише активними діями, спрямованими на пошук партнерів, та щирою заінтересованістю у встановленні взаємовигідних контактів.

Двері Посольства України в США завжди відкриті для українських університетів, які прагнуть до співробітництва з американськими університетами. Така співпраця безперечно відповідає інтересам обох країн і подальшому поглибленню українсько-американського стратегічного партнерства.

Олександер Моцик – Надзвичайний і Повноважний Посол України у США.

СПОРТ

У Казані завершилася „Універсіяда-2013“

КАЗАНЬ, Росія. – У столиці Татарстану Казані на стадіоні „Казань-Арена“ 17 липня відбулася церемонія закриття всесвітніх студентсько-молодіжних змагань „Універсіяда-2013“, які відбувалися 6-17 липня. Україна на змаганнях здобула 77 медалів і посіла шосте загальнокомандне місце. 12 золотих, 29 срібних та 36 бронзових медалів – такий результат виступів збірної команди України.

Найкращі результати українці показали з традиційно сильних в Україні видів спорту – легкій атлетиці (чотири золоті медалі), боксі (дві золоті медалі), спортивній стрільбі (дві золоті медалі), греблі на каное, академічній греблі, фехтуванні та плаванні – по одній найвищій нагороді. Україну на змаганнях представили 363 спортовці.

За результатами змагань перше місце в командному заліку посіла збірна Росії (292 медалі), друге – Китай (77), третє – Японія (84). Команду України випередили також команди Кореї та Білорусі. Команда США посіла сьоме місце (40 медалів). Місця визначені за числом золотих медалів.

77 медалів України стали рекордом за роки її незалежності. До цього найбільше – 66 медалів – команда України здобула у 2007 році в Таїлянді. У Казані 29 срібних і 36 бронзових нагород дозволили українцям розділити третє місце з Китаєм за загальною кількістю медалів.

Загалом у змаганнях взяли участь 9,033 спортовці з 162 країн світу. (*„Чемпіон“*)

Змагалися юні богатирі

Євген Цимбалюк

ХОТИН, Рівненська область. – Перший відкритий реґіональний турнір з важкої атлетики „Поле Берестецької битви“, в якому взяли 30 юних важкоатлетів з Рівненської та Львівської областей, відбувся 17 червня.

У Хотині вже протягом семи років активно діє важкоатлетичний клюб „Атлант“ під керівництвом майстра спорту міжнародної кляси Петра Кватири.

Учасники змагань побували у Національному історико-меморіяльному заповіднику „Поле Берестецької битви“ у селі Пляшева.

Перше загальнокомандне місце посіла команда з селища Березного, друге – з села Хотина, третє – з міста Здолбунова Рівненської области. В індивідуальному заліку золоті нагороди здобули Василь Устименко, Степан Онищук, Антон Яблонський, Серафим Прокопчук, Дмитро Шемчук, Олександер Гладиш, Дмитро Шарун і Анатолій Дукач.

Переможці турніру з майстром спорту Петром Кватирою. (Фото: Василь Семеренко)

Збірник вчить дітей вірити в себе

КЕРЧ, Крим. – 17 червня у місті відбулася презентація збірника „Повір у себе! Арґументи спорту“, серед його авторів є двоє членів Незалежної медіа-профспілки України – Олена Юрченко з Керчі і Станіслав Юрченко з Симферополя.

Книга складається з розповідей таких спортивних знаменитостей, як Жан-Клод Ван Дам, Сильвестр Сталон, Віталій Кличко, Федір Ємельяненко, Ілля Авербух, Микола Валуєв. Поруч з ними – інтерв'ю з керченськими спортсменами: Дімою Поповим, Генадієм Ткаченком, Михайлом Бакином.

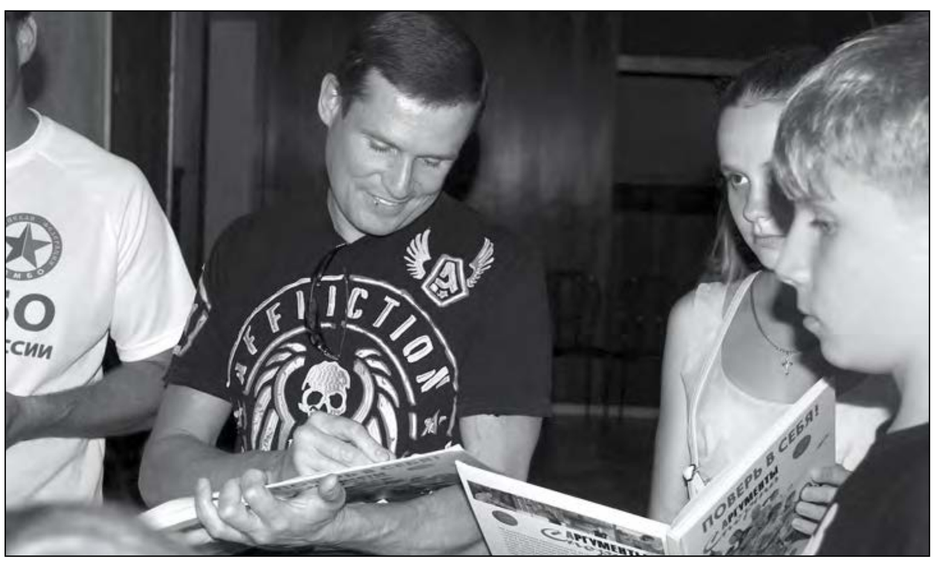
Збірник „Повір у себе! Арґументи спорту“ видано обмеженим накладом, частину його тиражу ще до офіційної презентації роздарували дітям, що живуть в Керчі. Акцію з дарування книжок плянується повторити у вересні.

Наймолодшому героєві книги Д. Попову – 10 років, він вихованець Республіканської школи-інтернату з поглибленим вивченням окремих предметів, займається самбо та дзюдо в спортивно-патріотичному клюбі „Слава“. За два роки занять хлопчик неодноразово перемагав на республіканських та міжнародних турнірах з самбо. Заради занять спортом він навіть відмовився стати членом італійської родини, яка рік тому адоптувала його рідного брата.

На презентації відзначалося, що головна мета створення книги про юних спортсменів Керчі і Криму – це не тільки підтримка дитячого спорту, а й мотивація для дітей та підлітків, не пов'язаних зі спортом. Головне – не спонукати дітей до спортивних досягнень, а показати на близьких їм прикладах, як можна змінити своє життя, вміючи ставити перед собою цілі і працюючи над собою.

Під час презентації книги почесна гостя заходу, віце-королева краси „Україна-2013“ Тетяна Хороша висловила готовність підтримати проєкт „Повір у себе“. За її словами, активний спосіб життя – запорука успіху, краси і впевнености в собі.

Прес-служба Медіа-профспілки

Станіслав Юрченко з Симферополя підписує книжки.

Віце-королева краси „Україна-2013“ Тетяна Хороша під час презентації.

На Союзівці...

(Закінчення зі стор. 9)

фестиваль оригінальний варіянт танцю „Привіт", виконавці якого були в народних строях різних реґіонів України і виходили на авансцену з музикою і танцями, притаманними цим реґіонам. Усе разом склалося в композицію єдности українського народу. Ансамбль українського танцю „Дунай" заснував в Едмонтоні у 1974 році хореограф Роман Монастирський. Тепер у ньому 12 пар показують танці з різних реґіонів України. Художні керівники ансамблю – Каміла Остапович-Аллен і Шон Остафі.

У цьому, а також у головному вечірньому концертах Школа танців ім. Роми Прийми-Богачевської і ансамбль „Дунай" показали ряд танців, підготовлених для фестивалю.

Приємною несподіванкою став виступ сімейного тріо „Небозір" з Ютики, Ню-Йорк, в якому співали Галина Ґнап – мама, її сестра Володимира Ґнап та дочка Андріяна Гнап (з ґітарою) в оригінальних біло-червоних сукнях. Присутніх зворушила пісня „Мова колискова" та інші пісні динамічного тріо.

Після перерви, викликаної зливою, на сцену вийшов з бандурою Юліян Китастий – композитор, співак, дириґент. Він народився у Дітройті, освіту здобув в Монреалі, а грати на бандурі вчився у батька – Петра Китастого. Ю. Китастий став мистецьким керівником Ню-Йоркської школи гри на бандурі, кількох ансамблів. Якась відчутна енерґія линула від цього мистця-бандуриста. Мелодійний спів, шляхетна постава, ласкавий усміх вабили до нього людські серця.

Дует „Лісова пісня" у складі Алли Куцевич з бандурою і Людмили Грабовської з чудовим сопрано подарував слухачам не лише улюблені в народі українські пісні, а й жартівливі сучасні твори. Почали співачки свій виступ піснею Богдана Весоловського (1915-1971) „Червоні маки". Це був спомин про талановитого українця – пісняра, композитора легкого жанру, який народився у Відні, жив і вчився у Львові, потім оселився в Канаді, написав понад 130 творів, які стали популярними. Далі були „Ой, ти місяцю", „Глибока криниця", інші пісні.

Упевнено починає свій сценічний шлях 11-річна Ксеня Качурак, учениця Заслуженої артистки України Лілії Остапенко та Народного артиста України Івана Бернацького. Дівчинка виступила з піснею „Моя Україна".

А коли вийшов на сцену скрипаль-віртуоз Василь Попадюк, то під його гру затанцювали за сценою ведучі і також танцюристи ансамблю „Дунай". В. Попадюк почав оволодівати скрипкою у віці шести років, вчився у Київській музичній школі для обдарованих дітей ім. Миколи Лисенка, потім у консерваторії. Він заснував музичний гурт „Папа Дюк", виступав у багатьох країнах.

У перерві між концертами А. Ґутмахер провів конкурс на поїдання вареників, у якому переміг Марко Кохан з Ню-Джерзі, який з'їв 50 вареників.

На вечірньому концерті глядачів привітали Президент УНСоюзу С. Качарай та Генеральний консул України в Ню-Йорку І. Сибіга, який також прочитав вітальні листи від Посла України в США Олександра Моцика і Генерального консульства України в Ню-Йорку. І. Сибіга вручив вітальні грамоти С. Качараєві і управителеві Союзівки.

Виступили учасники полуденного концерту, а також хор „Думка" з Ню-Йорку (дириґент Василь Гречинський). Хор співав пісні „Краю мій, моя ти Україно" (соліст д-р Роман Літепло), „Ти до мене не ходи". Хорові „Думка" вже понад 60 років, але тепер цей заслужений колектив знову помолодшав завдяки появі нових еміґрантів з України.

Ерко (Северин Палидович) в дуеті з Л. Грабовською співав популярні пісні з свого ліричного репертуару. Ерко випустив вже шість альбомів своїх пісень. У США він – колишній голова Карпатського лещетарського клюбу.

Доки готували сцену для виступу заокеанської гості Віки Василевич – співачки в стилі поп-арту, учасники свята подивилися відеофільм про Союзівку і усієї залою заспівали оселі „Многая літа!", адже дохід від фестивалю буде призначений на збереження і розвиток Союзівки. Відбулась також льотерія, переможцем якої став Олександер Кутовий з Масачусетсу.

Ось уже зайняли місця перед сценою охоронці київської співачки, на сцену вийшли її музиканти, а також і сама В. Василевич у білій сукні. В. Василевич у травні 2005 року закінчила Київський національний університет культури і мистецтв за фахом режисера естради та масових свят, вчилася в Росії і США. Вона співає в програмах телебачення і радіомовлення України, виступала в Палаці культури „Україна" в Києві, на численних фестивалях. Перший її виступ в США відбувся в червні 2005 року, потім були інші виступи, зокрема з ансамблем „Сизокрилі" та гуртом „Фата Моргана" в Бостоні. Співачка випустила альбоми „Грішні сни" та „Куди хвилини летять", вона є патроном організації „Табори для дітей Чорнобиля". На Союзівці В. Василевич співала українською та англійською мовами.

Концерт закінчився блискучим виступом скрипаля В. Попадюка з його музичним гуртом „Папа Дюк". Прозвучали твори, які об'єднують клясичну, українську, циганську, популярну музику та джаз.

14 липня в залі „Веселки" за традицією відбувся окремий концерт хору „Думка". Також два попередні вечори зібрали у „Веселці" охочих до забави під гру ансамблю „Грім". Демонструвався фільм Петрусі Котляр-Паславської „US-Ukraine HoneyBee Project", інші фільми.

Впродовж усього фестивалю при вході до оселі гостям роздавали кольорові видання про Український Народний Союз.

Річна конференція...

(Закінчення зі стор. 9)

Комітет страхового трасту: О. Бурдяк, Б. Чепак, С. Керда, М. Колодій, Б. Курчак, Ігор Ляшок, Іван Оліярчик, Всеволод Саленко і Ю. Стахів.

О. Бурдяк обрано президентом ЦУКА і Української кооперативної аґенції в Чикаґо. Працівники ЦУКА – Христина Пилипович і Ніна Бебко.

Делеґат кредитівки СУМА-Йонкерс В. Козицький запросив учасників на чергову весняну звітно-виборчу конференцію 2014 року в Йонкерсі, Ню Йорк, щоб гідно відзначити 50-ліття цієї кредитівки.

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Найбільший у світі квітковий годинник

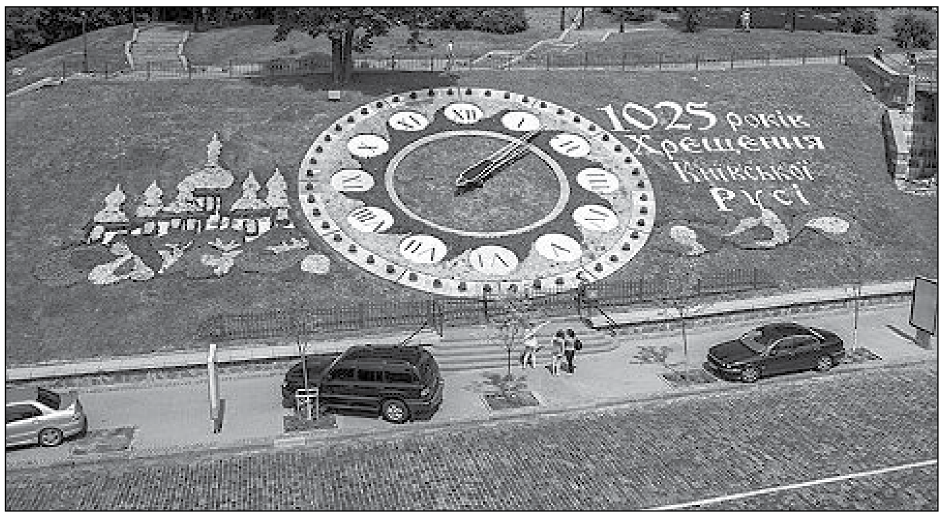
Марта Осадца

КИЇВ. – На найбільшому у світі квітковому годиннику, що розміщений на вулиці Інститутській, з'явився напис – „1025 років Хрещення Русі".

Діяметр годинника становить 19.5 метра. На його створення було використано 50 тис. квітів і близько 1,000 кілограмів мармурової крихти.

Квітковий годинник був створений у 2008 році. Відтоді оформлення композиції змінюється кожного сезону за проєктами „Київзеленбуду".

Ескіз годинника розроблено за мотивами робіт Народного художника України, лавреата Шевченківської премії Леоніда Андріївського. А годинниковий механізм Києву подарувало шотляндське місто-побратим Единбурґ.

Найбільший у світі квітковий годинник. (Фото: day.kiev.ua)

Свято української книги

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – 6 червня у Національній науковій бібліотеці ім. Максима Горького було відкрито триденну XIV Всеукраїнську виставку-форум „Українська книга на Одещині".

Першого дня на виставці розпочалися презентації нових видань, видавничих проєктів, конференції, зустрічі з діловими людьми, поетами і прозаїками. У ротонді читальної залі презентував свою книжку „Французи в Одесі" краєзнавець-публіцист Олександр Галяс, а допомагав йому Сільвен Бено – представник французького культурного центру „Альянс Франсе".

Другого дня відбулося виїзне свято у місті Іллічівську, де відбулося нагородження переможців конкурсу „Найкраща книга виставки-форуму 2013 року.

Данилко Бучнєв накупив книжок. (Фото: Сергій Горицвіт)

Виставка „Дотик до мистецтва"

Наталія Бойко

БЕРЕЖАНИ, Тернопільська область. – 4 квітня у краєзнавчому музеї відбулося відкриття виставки „Дотик до мистецтва" Теребовлянського вищого училища культури.

Розпочав імпрезу народний аматорський чоловічий вокальний ансамбль „Октава" (керівник – Олег Архитко, концертмайстер – Заслужений працівник культури України Василь Сорока).

Про історію та діяльність училища розповіли голова музейної ради Зеновія Бойко, керівник гурту „Лемкиня" Тетяна Тремба, директор училища Заслужений працівник культури України Микола Виннічик та інші.

Народний аматорський чоловічий вокальний ансамбль „Октава".

Звучали поезії Тараса Шевченка

Аліна Єгорова

ЗАПОРІЖЖЯ. – 22 травня, в день перепоховання Тараса Шевченка з Росії, відбувся обласний дитячий літературно-пісенний конкурс „Шевченко в моєму серці", який організувало обласне об'єднання „Просвіта".

Кожна школа-учасниця отримала комплект портретів гетьманів України та кольорові плякати з символікою України.

Відкриття конкурсу „Шевченко в моєму серці". (Фото: Аліна Єгорова)

Майстриня плетива з соломи

Олександер Костирко

УМАНЬ, Черкаська область. – Вироби з соломи Ніли Салаутіної відомі далеко за межами України. Жіночі прикраси, пояси, брилі, ялинкові прикраси, різні панно стало модно дарувати на згадку про Умань. 14 грудня 2012 року Указом Президента України Віктора Януковича їй була призначена стипендія як молодій майстрині народного мистецтва на 2013 рік.

Народилась Н. Салаутіна в селі Полянецькому. Коли дівчинці було 10 років, мама стала залишати її на сусідську бабусю Марійку, яка плела чоловічі брилі з вівсяної соломи. Дівчинка спробувала себе в плетінні. Бриль вийшов гарний. Так почався творчий шлях майстрині.

Потім було запрошення на фестиваль з соломоплетіння, де зустрілися 40 українських майстрів та стільки ж майстрів з Непалу, Росії, США, Швеції, Голяндії, Білорусі та інших країн.

Після фестивалю Н. Салаутіна повністю присвятила свій час соломкарській справі. Візитівкою майстрині стали жіночі прикраси, яких до неї в Україні з соломки ніхто не робив. Власну майстерню відкрила в рідному селі Полянецькому.

Майстриня-соломкарка з Умані Ніла Салаутіна. (Фото: Олександер Костирко)

Присуджено нагороду ім. Космiяді

Євген Корецький

РІВНЕ. – 24 березня вперше присуджено мистецьку нагороду ім. Георгія Космiяді – відомого художника світового значення. Грек за походженням, він найбільшу частину життя прожив у Німеччині, але вважав своєю батьківщиною Україну, зокрема місто Рівне, з яким його пов'язувало декілька десятків прожитих літ.

Нагороду присуджено 24 березня, у день народження художника, Костянтинові Литвинові, котрого уже 15 років немає на світі, але його картини продовжують радувати світ. Нагороду у 5,000 грн. отримала його дружина.

Костянтин Литвин. „Рівне – зібраний образ міста".

Посмертний спомин про Андрія Івашка.

Минув рік від дня упокоєння Андрія Івашка. Для людини, яка знала Андрія довгі роки і була зближена з ним, – це лише одна мить. І не віриться, що його вже нема серед нас. Перебігаючи в думках його тяжке, а разом з тим змістовне життя, мимоволі виникає бажання поділитися, бодай в коротких словах про його життя та діяльність як людини.

Андрій Івашко народився 11 вересня 1918 року на Волині, в селі Басів Кут біля міста Рівне. Батьки його Петро і Акулина мали шість синів, Андрій був п’ятий з черги.

Життєвий шлях його проходив в добу великих зрушень, які спричинили людям багато переживань, горя, розпаду і безнадії. На долю ж Андрія припав особливо великий і непосильний удїл.

То були часи жорстокої Другої світової війни і тяжкої ворожої окупації. Будучи хлопцем, наділеним ніжною душею, лагідною вдачею та л’юбовю до рідного краю, Андрій в час німецької окупації України з двома товаришами в 1941 році вирушив до серця України, Києва. Надхнені красою столиці і рідного Дніпра, нечекаючи жодних невдач, спокійно прогулювались вулицями Києва. Зрадою була їхня одежа, така відмінна від стилю совєтського атрибуту-одягу центральних і східних теренів України. Їх було прийнято за аґентів – українських націоналістів. Одного з них за суперечливу поведінку було розстріляно, іншій уміло виправдався і дістав звільнення, а Андрія забрали в київську тюрму. За один рік в київській тюрмі Андрій випробував на собі всі знущання німецьких тюремщиків. А потім його кинули до концентраційного табору в Дахав, де він перебував до кінця війни. Описувати його страдницьке життя в Дахав не в моїх спроможностях.

Ми всі багадо читали і чули від багатьох людей, які переносили ці жахливі часи голоду, знущання та масового винищування невинних людей. В загальному, всі ті люди, незалежно, в якому концтаборі вони перебували, переживали тотожні страхіття. Але ніхто не влізе в душу кожного з них. По смерті Андрія діти, переглядаючи його документи і папери, натрапили на опис тих жахливих років, пережитих в таборі Дахав – писані спогади, про які Андрій, по своїй скромній вдачі, нікому не хвалився і не придавав важливого значення.

Я мав нагоду чутати їх. Читаючи, мені відкрилось справжнє усвідомлення того жаху, і я зрозумів, що узагальнюючи людське пережиття не насвітлює справжнє бачення. Треба влізти в душу і фізичну біль кожного страдника окремо, бо те пережиття сприймається власним тілом і душею.

По визволенні з ув’язнення американським військом Андрій перебував в різних таборах для біженців в американській окупаційній зоні Німеччини.

В 1951 році еміґрував до Америки. Першим осідком його життя було місто Мінеаполіс в штаті Мінесота. Попрацювавши рік на фабриці, захворів на туберкульоз легенів. Певний час лікувався в санаторії. По одужанні поступив в Мінесотський університет. По закінченню університету працював інженером в місті Бейтон, Висконсин.

Одружився в Мінеаполісі з Ларисою Турченяк, яка в сучасний час перебуває в Норт-Порті, Фльорида. Разом виховали троє дітей: Ніну, Марка і Матвія. Всі діти здобули високу освіту, і кожний у своїй галузі досягнув великих успіхів.

Помер Андрій 3 травня 2012 року. Похований на українському цвинтарі св. Андрія в місті С. Бавнд-Брук, Ню-Джерзі.

Яким був покійний Андрій Івашко? У вижчезгаданих рядках вирисовується характер і вдача його як людини. Оцінивши його вдачу, одним словом сказавши, Андрій був чесним українцем. Любив рідну Церкву, переживав за неї і був щедрим у своїх пожертвах задля розквіту та її зростання. В його розумінні пожертви оцінюється не відповідними сумами грошей, а тим, скільки ти відірвав від себе і своєї родини, та настільки то було відчутно на власні потреби.

В час великого смутку, коли заради визнання канонічности наші колишні епископи приєднали всю нашу Церкву поза межами України до чужої нам Вселенської Церкви – грецької, Андрій тяжко переживав ці події й активно працював до повернення її в лоно рідної Матірної Церкви Київського патріярхату.

З його чеснот найбільш яскрава - це любов до рідного краю і його страдницького народу. Андрій був лагідного характеру. Стриманий, товариський і приємний у поводженні. Все своє життя тяжко працював фізично і розумово. Не виявляв гніву і нікого не осудив. Назагал був хорошою людиною. Згадуючи покійного, мимоволі вкрадаються слова з поезії Василя Симоненка „Дід Умер“, де поет говорить:

Поховали хорошу людину,
Повернули навіки у лоно землі.
Та невже ж помістились в тісну домовину
Всі турботи його, всі надії, жалі.

Проважаючи покійного Андрія у вічне життя, де немає ні смутку, ні зітхання, я хочу знову вернутись до вболівань Симоненка:

Біль у душу мою закрадається вужем
Відчай груди мені розпанахує, рве.
Я готовий повірити в Царство Небесне
Бо не хочу, щоб в землю ішли без сліда
Безіменні, святі,
Горді діти землі,
Вірні діти труда.

Вічна тобі пам’ять, друже, і нехай Господь оселить тебе в пристінках Царства Небесного.

Тарас Кохно

З глибоким смутком повідомляємо
рідних, приятелів і знайомих,
що 30 червня 2013 року в Каліфорнії
відійшла у Вічність наша найдорожча

св. п

Аня Юлія Старосольська

нар. 5 червня 1952 року у Вашінґтоні Д. К. в родині Начального Пластуна, св. п. Юрія і Оксани (з дому Сілецька-Джурдж) Старосольських.

Панахиду відправив о. Мирон Микита, парох Української греко-католицької церкви Рождества Богородиці в Лос-Анджелес, у похоронному заведенні Callanan and Woods-Scovern. Спалений прах буде похований на цвинтарі св. Андрія Первозваного в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж. у гробах Мами і Тата Покійної.

У глибокому смутку залишилися:

двоюрідний брат Володимир Старосольський з дружиною Шілою і доні Наталія і Мая
тета Ірена з дому Котович Старосольська
двоюрідна сестра Дарія з дому Старосольська і Богдан Котлярчук (у Львові) та сини: Константин та Володимир Котлярчуки з родинами, та Андрій Котлярчук
тета Надя (з дому Ріпак) Сілецька-Джурдж з родиною:
Марко Сілецький;
Тамара Сілецька Бенаджес і Джим Бенаджес та доня Серена;
Таїса Сілецька Фритці і Бил Фритці та сини Макс, Лук і Джейк

Дальша родина:

Гуга (Ірена Софія) з дому Рожанковска з чоловіком Юрієм Ковалем
Іся (Марта Таїса) з дому Рожанковська Клюфас з донею
Юрій Рожанківський та Андрій Рожанківський
Юрій Ломницький і Роман Ломницький з дружиною Маргаретою
Юрій і Марія Яримович з родиною
Маруся з дому Яримович і Кевин Винделс з родиною
Ірка з дому Яримович Морсиґліо з родиною
Лідія та Леся Ленцики
Юрій і Бет Ленцики з родиною
Андрій і Ірина Ленцики з родиною
Анна і Юрій Павлічки
Ярослава Геруляк з родиною
Члени Роду Ганкевичів

Та численні близькі приятелі.

Замість квітів на могилу, родина просить складати пожертви в імені Покійної на Український Музей, на Пласт або на Пресовий Фонд „Нашого Життя“ - журналу Союзу Українок.

Ділимося сумною вісткою
з рідними та знайомими, що
в середу, 27 березня 2013 року,
відійшла у вічність
наша найдорожча матір

св. п.

АННА ЗАВАДІВСЬКА

довголітня учителька, поетка і письменниця,
членка СУА і активна діячка клівлендської громади,

народжена в Золотій Слободі на Бережанщині.

Похоронні відправи відбулися 4 квітня 2013 року
в Українській Катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо,
та на цвинтарі св. Андрея.

У глибокому смутку залишилися:
Син - Ярослав з дружиною Нелею
Донька - Ірина
Донька - Люба з чоловіком
Стефаном Капалком
Ближча та дальша родина в Америці, Австрії,
Канаді й Україні.

Нехай Всевишний прийме Її душу у своє Небесне Царство.

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою, що 11 липня 2013 року
на 95-му році життя відійшла у вічність
наша дорога Мама і Бабуня

сл. п.

Наталія Оксана Грицин

з дому Походжай

Похоронні відправи відбулися 13 липня 2013 року в Українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Гантері, Ню-Йорк.

Залишені в глибокому смутку:
син - Роман
внуки - Христина Фремер з мужем Андрієм
- Роман Володимир
та ближча і дальша родина.

Вічна Їй пам'ять!

В ТРЕТЮ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
нашої незабутньої
Мами, Бабці, Прабабці, Сестри і Тети

св. п.

ОЛЕКСАНДРИ ФЕДОРУК

з дому Гурин

будуть відправлені Поминальні Служби Божі в:

- Церкві св. Івана Хрестителя, Нюарк, Н. Дж.;
  10 серпня 2013 року о год. 7:45 ранку,
- Соборі св. Андрія Первозваного, Підволочиськ;
- Церкві Різдва Христового, Тернопіль;
- Соборі св. Юра, Львів.

Вічная пам'ять!

Марійка Тершаковець з родиною

У глибокому смутку повідомляємо родину та приятелів, що 9 липня 2013 року після довгої недуги відійшов у вічність наш найдорожчий Дідусь, Батько, Брат та Вуйко

св. п.

Василь Сосяк

чоловік св.п. Бриджит, брат св.п. Ярослава та св. п. Михайла,
нар. 14 серпня 1926 року в с. Олеша в Україні.

У 1949 році еміґрував з родиною до США. В 1957 році оженився з Бриджит Сосяк, мамою св. п. д-ра Александра Сосяка.

Успішно закінчив студії із ступенем Бакалавра з економіки в City College в Ню-Йорку, та ступенем маґістра з фінансів в NYU. У 1976 році Василь подбав, щоб Український хор „Думка" отримав неприбутковий статус, що допомогло цій організації щорічно отримати фонди від NYS Counsel of the Arts. Василь був також колишнім головою Контрольної комісії Українського Музею та був активний у Пласті.

Парастас відбувся 12 липня 2013 року в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню-Йорку.

Похорон відбувся 13 липня на цвинтарі Pine Bush в Кергонксоні, Н. Й.

У смутку залишилися:
донька - Марянка Волошин з чоловіком Григорієм
та дітьми Катею і Калиною
сестри - Маруся з родиною
- Анна з родиною
дальша родина та приятелі в США та Україні.

Замість квітів, пожертви в пам'ять Покійного можна складати на:
The Ukrainian Museum,
222 East 6th Street,
New York, NY 10003

Ділимося сумною вісткою, що у Somerset, Ню Джерзі,
1 липня 2013 року відійшов на Вічну Ватру

св. п.

пл. сен. керівництва

ІВАН ГОЛОВІНСЬКИЙ

Лісовий Архидідько „Папцьо"

Похоронні відправи відбулися 5 липня 2013 року
в УКЦ Різдва Пресвятої Богородиці в Ню-Брансвику, Н. Дж.
а опісля на кладовищі св. Андрія в С. Бавнд-Бруку, Н. Дж.

Нар. 25 квітня 1927 року у місцевості Зарваниця у тодішньому повіті Підгайці на Тернопільщині, де його батько був парохом УГКЦ. Член юнацтва ОУН від 1941 року в Бережанах.

Член Пласту від 1945 року в Зальцбургу, член КПС в Австрії. Рівночасно співорганізатор осередків СУМ та Крайовий Голова СУМ на Австрію. Делегат від Австрії на Конференцію 34 ОУН в Міттенвальді.

У США від 1949 року. В 1950-52 р.р. служив в Армії на війні в Кореї. Студії закінчив докторатом психології у Rutgers університеті. В 1958 році голова ділового комітету штату Ню Джерзі на відзначення 1000-ліття Хрещення України. Від 1992 року активний у зв'язках із науковцями і студентами в Україні.

Станичний Пласту, член Наукової Комісії ГПБ, член Управи НТШ в Америці, член політичної Ради УККА. Автор численних статтей і доповідей у пресі, кількох книжок по спеціяльності та книжечок-споминів.

Член Великого Племени „Лісових Чортів" від 1950 року, число Реєстру 128, відзначений срібним Арідником.

Висловлюємо наші найщиріші співчуття дружині Наталці, дітям і внукам та братові Андрієві.

Пам'ять про нього буже завжди з усіма нами, а в Лісовій Премудрості, в Таїнствах Творця усього видимого і невидимого - він вічний.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

III Курінь УСП і УПС „Лісові Чорти"